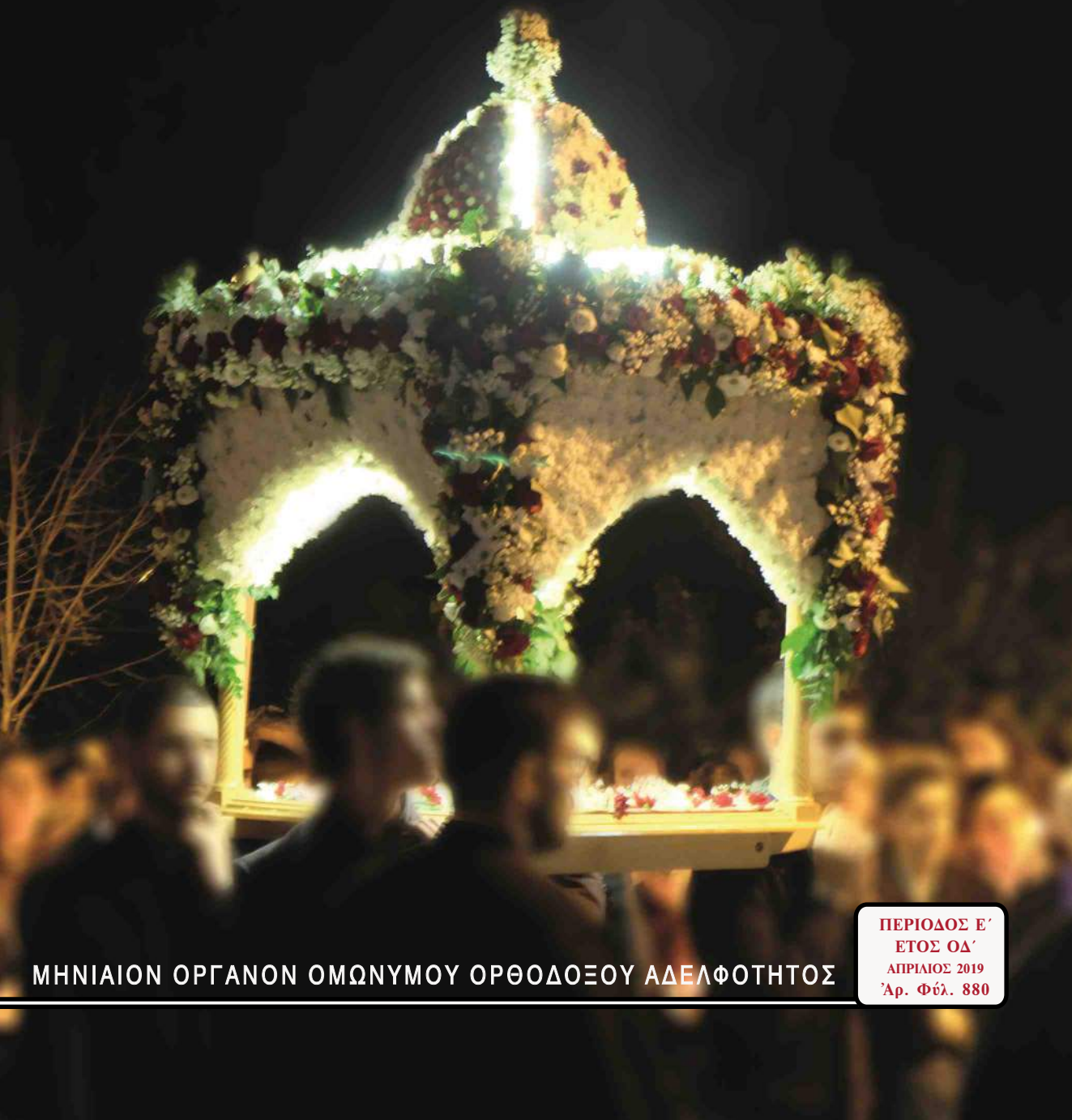

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΔ΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019
Ἄρ. Φύλ. 880

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 880, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr
Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

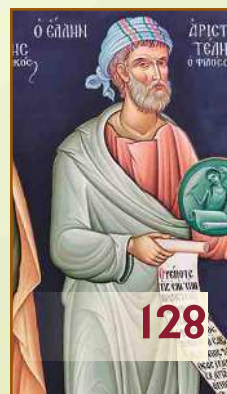
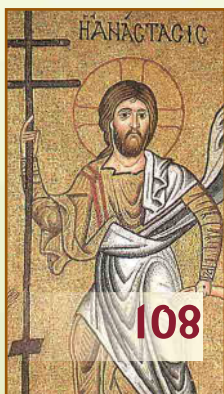
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$
Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Άληθώς άνέστη!	107
Έ συντριβή του θανάτου	108
«Διαβάζοντας» την εικόνα του Έσταυρωμένου	110
Τί έστιν;	112
Πάσχα των Έλλήνων	114
Μαρία Κοκκινάκη, μία εύλογία στη ζωή μου	117
Ό άποχαιρετισμός	118
Ό άληθινός Μεσσίας	120
Σαμουήλ	122
Τά... Ζάλογγα της λευτεριάς	124
Έ ζωή της Κυριακής	126
Πατροπαράδοτο σέβας	128
Άναστάσιμη όμολογία (διήγημα)	130
Έκδηλώσεις της Αδελφότητος	133
Συζητώντας τά γεγονότα	134

Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρήθηκε ἀπό αὐτόπτες καί αὐτήκοους μάρτυρες, τίς μυροφόρες καί τοὺς ἀποστόλους, πού εἶδαν καί συναναστράφηκαν τόν Ἀναστημένο. Τῇ δικῇ τους μαρτυρία διασώζει ἀνά τοὺς αἰῶνες ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, πού σοφά χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ ἐπιζῶν μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως». Κι εἶναι στ' ἀλήθεια μεγάλη εὐλογία καί χάρις τοῦ ἁγίου Θεοῦ ὅτι εὐδοκεῖ νά ἀνανεώνεται ἡ μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως σέ κάθε ἐποχὴ μέ ποικίλους τρόπους: ὄχι μόνο ἀπό σοφοὺς καί ἁγίους πατέρες καί διδασκάλους, ὄχι μόνο ἀπό μάρτυρες πού ὑπέγραψαν τὴ μαρτυρία μέ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τους, ἀλλὰ καί ἀπό ἀπλούς ἀνθρώπους τῆς καθημερινότητος, οἱ ὅποιοι πιστεύουν στὸν Ἀναστημένο κι ἔχουν τὴν πίστη αὐτὴ ὁδηγὸ τῶν ἐπιλογῶν καί τῶν πράξεών τους.

Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές θά ἀναφέρω ἓνα πρόσφατο γεγονός. Δέν τὸ ἀκούσαμε στὰ δελτία τῶν εἰδήσεων, δέν τὸ πρόβαλε κάποιος ιστότοπος. Τὸ διηγήθηκε ἀπλὰ στὴ μητέρα του ὁ νεαρὸς ἀστυφύλακας ἔτσι ὅπως τὸ ἔζησε ὁ ἴδιος: Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀνέθεσε νά διενεργήσει τὴν προβλεπόμενη ἔρευνα στό σπίτι ὑπερήλικης γυναίκας πού βρέθηκε νεκρή. Μόνος μέσα στό δωμάτιο ἀνοίγει ἓνα ἀπὸ τὰ συρτάρια κάποιου ἐπίπλου καί βρίσκει ἐκεῖ φάκελο μέ 40.000 εὐρώ. Μποροῦσε νά κρατήσῃ ἓνα μέρος ἢ καί ὅλο τὸ ποσό, πού οὕτως ἢ ἄλλως θά κατέληγε στό Ταμεῖο Παρακαταθηκῶν, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχαν συγγενεῖς - κληρονόμοι τῆς θανούσης. Μποροῦσε, καί θά ἦταν τόσο ἀνακουφιστικό γιὰ τὴν οἰκονομικά ταλαιπωρημένη οἰκογένειά του. Δέν τὸ ἔκανε ὅμως! Δέν κράτησε τίποτε ἀπὸ τὰ ξένα χρήματα.

Κάποιοι ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του τὸν εἰρωνεύθηκαν καί τὸν χλεύασαν γιὰ τὴν τίμια συμπεριφορά του, πού ὄντως εἶναι ἀπροσδόκητη στὰ δεδομένα τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ὡστόσο, αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μεγαλειώδης συμπεριφορά ἔρχεται νά ἐπιβεβαιώσει γιὰ μία ἀκόμη φορά τὴν ἀλήθεια τῆς Ἀνάστασης. Ὁ νεαρὸς ἀστυφύλακας εἶναι χριστιανός, ἓνα πιστὸ παιδί τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἄνθρωπος ἔνωσε κι αὐτὸς ἀπειλητικό τὸν πειρασμὸ νά κρατήσῃ τὸ ξένο χρήμα. «Εἶδα τὸν διάβολο μέ τὰ μάτια μου», ἐξομολογήθηκε. Νίκησε ὅμως τὸν πειρασμὸ, διότι πιστεύει στὸν Χριστὸ καί βιώνει σέ προσωπικὸ ἐπίπεδο τὴν παρουσία τοῦ Ἀναστημένου στὴ ζωὴ του. Αὐτὴ ἡ πίστις τὸν ἀνέδειξε σύγχρονο μάρτυρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί μάλιστα πειστικό καί ἀδιάψευστο, διότι ἡ μαρτυρία του συνοδεύεται ἀπὸ προσωπικὸ κόστος. Ἔτσι γίνεται ἡ μαρτυρία του ἓνα κραυγαλέο «Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος!».

Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μή στάθηκε μέ δέος καί φόβο μπροστά στόν θάνατο. Πού νά μή συνόδεψε στό κοιμητήριο συντετριμμένος οἰκεῖο ἢ φίλο.

Πόσο φοβερός εἶναι ὁ θάνατος! Διαλύει τά πάντα. Καταργεῖ μέσα σέ μιά στιγμή ἀγαπημένους, σχέδια, ἐπιδιώξεις, ὄνειρα, κι ὅλα αὐτά τόσο καταλυτικά! Δέν εἶναι ἀπλά μιά καταστροφή. Εἶναι ἐκμηδενισμός· εἶναι τό τέλος. Ἐνώπιόν του ὁ νοῦς ἱλιγγιᾷ. Ἡ σκέψη καί μόνο ὅτι κάποτε ἡ ζωὴ θα ὑποχωρήσει μπροστά στήν δύναμή του καί θ' ἀπομείνουν ἀπό τόν ἄνθρωπο ἓνα κρανίο καί λίγα κόκκαλα, τόν συγκλονίζει.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει τόν θάνατο ὡς τόν «ἔσχατον» ἐχθρό τοῦ ἀνθρώπου (Α΄ Κο 15,26). Αὐτό τό «ἔσχατος» δέν σημαίνει μόνο τελευταῖος, ἀλλά καί ὁ πιό τρομερός, ὁ κορυφαῖος. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι στήν ἀγία Γραφή οἱ περιπτώσεις πού ἀναφέρεται ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἔκλαψε εἶναι δύο. Ἡ πρώτη ἦταν ὅταν ἀντιμετώπισε τόν θάνατο τοῦ φίλου του Λαζάρου. Τότε, ὅπως λέει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ἔνιωσε ἐσωτερική ταραχή καί «ἐδάκρυσεν» (Ἰω 11,35). Ἡ δεύτερη ἦταν στήν Γεθσημανή, ὅταν ἐπρόκειτο νά συλληφθεῖ καί νά πεθάνει. Μάλιστα στήν Γεθσημανή δοκίμασε τόση τρομακτική θλίψη καί ὀδύνη ὥστε, ὅπως μᾶς παραδίδει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔκλαψε «μέ κραυγὴ ἰσχυρή» (Ἐβ 5,7). Ἡ ἐναγώνια προσευχή του ἦταν «Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς μὴν πῶ αὐτό τό ποτήρι» (Μθ 26,39), ἐνῶ ὁ συγκλονισμός του ἔκανε τόν ἰδρωτα του νά πέφτει στήν γῆ πηχτός σάν σταγόνες αἵματος (Λκ 22,44). Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δεΐλιασε. Σημαίνει ὅτι ἐπέτρεψε νά ἐκφραστεῖ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπεχθάνεται τόν θάνατο καί ἀντιδρᾷ ἐκ βαθέων ἀπέναντί του. Ὁ φυσιολογικός ἄνθρωπος ἔτσι λειτουργεῖ. Καί ὁ Ἰησοῦς ἦταν τέτοιος καί μάλιστα στήν ἀκμή τῆς νεότητάς του, τριαντατριῶν χρόνων παλληκάρι. Ὅτι δέν δεΐλιασε φαίνεται ἀπό τό ὅτι πειθάρχησε ἀμέσως στό θεῖο θέλημα.

Ὡστόσο ὁ Θεός δέν ἔπλασε τόν κόσμο γιά νά πεθάνει. Ὁ κόσμος, αὐτή ἡ μοναδική ἐκφραση καί ἀποτύπωση τῆς σοφίας του, πλάστηκε γιά τήν ζωὴ, γιά τήν αἰωνιότητα. Ἄν κατέληξε στόν θάνατο, αὐτό ὀφείλεται στήν ἁμαρτία, στό ὅτι αὐτός πού τόν ὑποστασιάζει, ὁ Ἀδάμ, ἀντί νά τόν ἀναφέρει στόν Κύριο τῆς ζωῆς, τόν ἀνέφερε στόν ἑαυτό του τόν κτιστό καί θνητό. Πόσο ἀνώριμα συμπεριφέρθηκαν οἱ πρωτό-

πλαστοι! Ἐνῷ γνώριζαν καλά ὅτι ἡ αὐτονόμησή τους ἀπὸ τὸν Θεὸ θά σήμαινε θάνατο καὶ ἀφανισμό, νόμισαν ὅτι μπορούσαν νὰ αὐτοθεωθοῦν. Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ κυριαρχία τοῦ θανάτου σέ ὅλη τὴν κτίση.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν δεινὴ κατάσταση πού ὑπονομεύει καὶ ἀκυρώνει τὴν ὑπαρξή μας δέν ὑπῆρχαν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ ἀπελευθερωθοῦμε. Ἐπρεπε νὰ βρεθεῖ ἓνας νέος Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος νὰ ἀναμετρηθεῖ μέ τὸν θάνατο καὶ νὰ τὸν νικήσει. Δέν γινόταν ἄλλιῶς. Ποιὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους θά ἀναλάμβανε μιὰ τέτοια ἀποστολή; Ποιὸς μπορούσε νὰ ἀντιπαρατεθεῖ στὴν δύναμη τοῦ Ἄδης; Κανείς. Ὅλοι ἡμασταν ὑποχείριά του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀπειρὴ ἀγάπη γιὰ τὸ πλάσμα του ἔκανε κάτι μοναδικό καὶ ἀδιανόητο: μπροστὰ στὴν ἀδυναμία μας, πού τσάκιζε κάθε προοπτικὴ λύτρωσης, συγκατέβηκε καὶ ἔγινε ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ντύθηκε τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ἔγινε ἓνας ἀπὸ μᾶς. Οἰκειώθηκε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο «εἶναι» ἐκτός ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Κι ἐνῷ ὡς ἀναμάρτητος καὶ θεάνθρωπος ἦταν ἀθάνατος, παρέδωσε τὸν ἑαυτό του στὸν θάνατο «ὑπὲρ ἡμῶν» (Α' Πέ 2,21). Αὐτὸ τὸ «ὑπὲρ ἡμῶν» δέν σημαίνει μόνο «γιὰ χάρη μας». Σημαίνει καὶ «ἀνθ' ἡμῶν», ὅτι ἐνῷ ἔπρεπε νὰ πεθάνουμε γιὰ πάντα ἐμεῖς οἱ ἀντάρτες καὶ παραβάτες τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, πέθανε ἐκεῖνος. Ἐνῷ δηλαδὴ τὸ ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα στήθηκε γιὰ μᾶς, τοὺς ἐνόχους, πῆρε τὴν θέση μας ὁ Ἀθῶος. Ὡστε στὴν συνέχεια μέ τὴν ἀνάστασή του νὰ συντρίψει τὸν θάνατο καὶ νὰ μπολιάσει τὸν κόσμο μέ τὴν ἀφθαρσία, μέ τὴν δύναμη τῆς ἀτελεύτητης ζωῆς.

Τώρα ὁ θάνατος κυριεύει μὲν, ἀλλ' «οὐκ αἰωνίζει». Κάποια μέρα πού ὅρισε ὁ Θεός, οἱ νεκροὶ θά ἀναστηθοῦν. Θά τοὺς ἀναστήσει γιὰ πάντα ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ πρόσταγμα, μέ φωνὴ ἀρχαγγέλου καὶ μέ σάλπιγγα Θεοῦ θά κατεβεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ αὐτοὶ πού πέθαναν πιστοὶ στὸν Χριστό θ' ἀναστηθοῦν πρῶτοι. Ἐπειτα ἐμᾶς πού θά εἴμαστε ἀκόμη στὴν ζωὴ, θά μᾶς ἀρπάξουν σύννεφα μαζί μ' ἐκείνους, γιὰ νὰ προῦπανθήσουμε τὸν Κύριο στὸν ἄερα» κι ἔτσι θά εἴμαστε γιὰ πάντα μαζί μέ τὸν Κύριο» (Α' Θε 4,16-17). Αὕτῃ ἡ βεβαιότητα φωτίζει τὴν μαυρίλα τοῦ τάφου καὶ γλυκαίνει τίς καρδιές. Ἄς βρυχᾶται ὁ θάνατος. Ἄς φοβερίζει. Εἶναι ἓνα θηρίο χωρὶς κεντρί, χωρὶς ἐξουσία (βλ. Α' Κο 15,55). Μαζί του παίζουν ἄφοβα ὅχι μόνον ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη, οἱ στρατιές τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἀγίων. Κι ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς πληγώνει, θάρρος! Πλησιάζει τὸ τέλος του. Νά! «Εἶδα τὴν ἀγία πόλη, τὴν νέα Ἱερουσαλήμ, νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀπὸ τὸν Θεό, ἑτοιμὴ σάν νύφη στολισμένη γιὰ τὸν ἄνδρα της... Τώρα πιά ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζί μέ τοὺς ἀνθρώπους. Θά κατοικήσει μαζί τους κι αὐτοὶ θ' ἀποτελοῦν τὸν λαό του. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός θά εἶναι μαζί τους. Καὶ θά διώξει κάθε δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια τους κι ὁ θάνατος δέν θά ὑπάρχει πιά· οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος θά ὑπάρχει πιά, διότι τὰ παλιά πέρασαν...» (Ἀπ 21,2-4).

Αὐτὸ τὸ ὑπέροχο δῶρο τῆς νίκης καταπάνω στὸν θάνατο προσφέρεται σ' ὅλους. Ὅλοι ἔχουμε προσκληθεῖ νὰ τὸ ἀπολαύσουμε. Ἀρκεῖ νὰ προετοιμάζουμε τὸν ἑαυτό μας γι' αὐτὴ τὴν χάρη μέ τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἀναστημένη ζωὴ μας.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

«Διαβάζοντας» τὴν εἰκόνα τοῦ ἑσταυρωμένου

Ἀπὸ τό ξεκίνημα τοῦ Ἀπριλίου καὶ μέχρι τό τέλος τοῦ μήνα, ἂν μία εἰκόνα κυριαρχεῖ στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά κάθε ὀρθόδοξου πιστοῦ, εἶναι αὐτὴ τῆς Σταύρωσης. Στόχος, πόθος, λαχτάρα κάθε ἀγωνιζόμενης ψυχῆς μέσα στὴ Σαρακοστή τό οὐσιαστικό βίωμα, ἡ λυτρωτικὴ προσέγγιση καὶ ἐπίγνωση τοῦ θείου Πάθους. Μέσα στοὺς αἰῶνες ἡ ὀρθόδοξη ἀγιογραφία ἀποκρυστάλλωσε πάνω στὴν εἰκόνα βαθειὰ θεολογία. Ἄν ἐγκύψουμε προσεκτικὰ σέ κάθε στοιχεῖο τῆς εἰκόνας καὶ τὴ «διαβάσουμε» μέ τὸν φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, σίγουρα θὰ προσλάβουμε ἔστω καὶ λίγα ψήγματα τῆς θείας ἀγάπης.

Ἀρχικά, ὁ Γολγοθᾶς ἀποδίδεται πολὺ σχηματικά ὡς ἓνας σκληρὸς βράχος. Κάνενα ἵχνος ζωῆς οὔτε βλάστησης στὸν ἄγονο τόπο τῶν ἐκτελέσεων. Πραγματικά Κρανίου τόπος. Κι ὅμως μέ τὸν ζωοποιὸ θάνατο τοῦ Κυρίου μεταβάλλεται καὶ γίνεται τόπος γόνιμος. Ὁ Σταυρὸς πού φυτεύεται τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ γίνεται τό δέντρο τῆς ζωῆς καὶ ἀνοίγει τίς κεκλεισμένες πύλες τοῦ χαμένου Παραδείσου.

Στὸ κέντρο τῆς εἰκόνας δεσπόζει ὁ Σταυρὸς. Ἡ κατακόρυφη δοκὸς ξεκινᾷ μέσα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ὑψώνεται στὸν οὐρανὸ συμβολίζοντας τὴν κάθοδο τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἄδη καὶ καθεξῆς τὴν ἄνοδο πρὸς τὸν Οὐράνιο Πατέρα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ὁδὸ κοινωνίας Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Ὅριζόντια διακρίνονται τρεῖς δοκοί. Ἡ μεσαία καὶ μεγαλύτερη, ὅπου εἶναι ἀπλωμένα τὰ χέρια τοῦ Κυρίου μας, παραπέμπει στὴν κοινωνία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ διάδοση τοῦ εὐαγγελίου στὴ γῆ. Δέν ἐνδιαφέρει ἡ ρεαλιστικὴ ἀπόδοση τῆς σταύρω-

σης, γι' αὐτὸ καὶ τὰ χέρια δέν εἶναι κρεμασμένα, ἀλλὰ ὡς πλατεία ἀγκαλιά προσκαλοῦν κάθε πιστὸ νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστὸ σέ μία ἑσταυρωμένη βιοτή. Τὰ χέρια τοῦ Κυρίου προεκτείνονται σέ Ἀνατολή καὶ Δύση, ἀγκαλιάζουν τὰ σύμπαντα, σώζουν κάθε ἄνθρωπο πού ἀληθινὰ τό ἐπιθυμεῖ.

Στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει μία μικρὴ ξύλινη κεραία ὡς ὑποπόδιο. Σέ ἀντίθεση μέ τὴ δυτικὴ ἀπεικόνιση, τὰ πόδια τοῦ Κυρίου εἶναι τοποθετημένα κανονικά πάνω στὸ ὑποπόδιο, χωρὶς καμία ἔνταση. Χωριστὰ καρφωμένα τό καθένα καὶ ματωμένα στάζουν τό ζωοποιὸ αἷμα πάνω στὸ κρανίον τοῦ Ἀδάμ, πού φέρει πάνω του τὴ σημασιολογία τῆς ματαιότητος, τοῦ ἐφήμερου χαρακτηριστῆρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς, ἐνῶ ταυτόχρονα δηλώνει καὶ τό ξέπλυμα τῶν ἁμαρτιῶν κάθε Ἀδάμ πού πραγματοποιεῖται μόνο μέ τό τίμιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Πάνω ἀπὸ τὴν πανάχραντη κεφαλὴ τοῦ Κυρίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή. Ἀσφαλῶς καὶ γνωρίζουμε πὼς ἱστορικά ἦταν χαραγμένες οἱ λέξεις: Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων, ἀλλὰ ἀπὸ θεολογικῆς ἀπόψεως ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στὴ φράση «Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης». Ὁ Σταυρὸς ἀποτελεῖ ὄντως τὴ δόξα τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἐκούσια σταύρωσή του τὸν συστήνει ὡς νέο Βασιλιά ἄλλου εἵδους, ἄλλου ἡθους, ἄλλης συχνότητας. Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, Βασιλεὺς τῆς ἄκρας ταπείνωσης, Βασιλεὺς πού μᾶς σώζει ὅχι μέ τὴν αὐτονόητη παντοδυναμία του ἀλλὰ μέ τὴν ἔσχατη ἀδυναμία πού κρύβει μέσα της τὴν πῖο ἀσύλληπτη ἀγάπη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ὁ Χριστὸς γέρνει ἐλαφρά τὴν κεφαλὴ του στὰ δεξιὰ σὰν νὰ κοιμᾶται. Ἡ ἔκφρα-

ση τοῦ Κυρίου δέν σχετίζεται μέ μία ὠμή, νατουραλιστική ἀπόδοση τοῦ πόνου. Δέν πρόκειται γιά κοσμική ζωγραφική. Ἡ εἰκόνα δέν στοχεύει σέ ρηχές συγκινήσεις, ἀλλά στή μυστική ἔνωση τοῦ πιστοῦ μέ τό τελούμενο. Ὁ ὀρθόδοξος ἀγιογράφος δέν ἐστιάζει σέ ἓνα νεκρό σῶμα, ἀλλά μέ δέος ἀποδίδει τόν Κύριο τῆς ζωῆς σέ πλήρη δόξα, ὡς Βασιλιά στόν θρόνο του. Ἀπευθύνεται στό πνεῦμα κι ὄχι στό συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου.

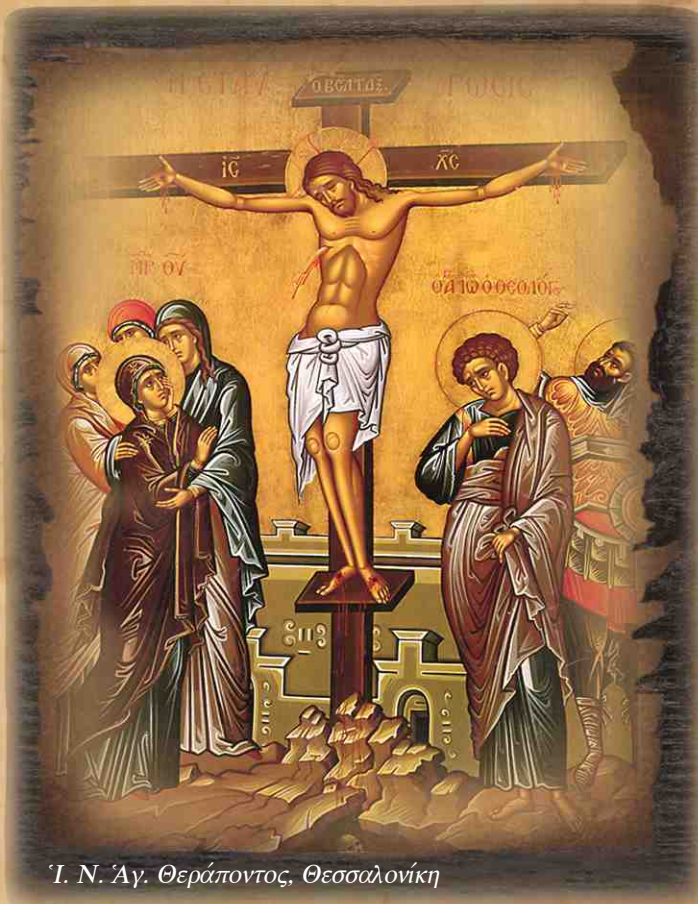
Ἄλλωστε, παρόλο πού σωματικά ὁ Κύριος ὄντως νεκρώθηκε, τό σῶμα του δέν γνώρισε τή σήψη. Μάλιστα τοὺς πρῶτους αἰῶνες ὁ Ἐσταυρωμένος ἀπεικονίζονταν μέ τά μάτια ἀνοιχτά, γιά νά τονιστεῖ

ἀκριβῶς αὐτή ἡ μεγάλη θεολογική ἀλήθεια, πώς ἔμεινε ἀνέγγιχτος ἀπό τόν θάνατο. Ἀλλά προκειμένου στή συνέχεια νά ἀντιμετωπιστοῦν οἱ αἵρετικές δοξασίες Παυλικιανῶν ὅτι δῆθεν φαινόταν νά πάσχει ἀλλά δέν ἔπασχε, ἐπικράτησε τελικά ἡ ἀγιογράφηση τοῦ Χριστοῦ μέ κλειστά μάτια ὡς στοιχεῖο

πού βεβαιώνει πώς ὄντως ἔπασχε ὡς τέλειος ἄνθρωπος.

Στά δεξιά τοῦ Χριστοῦ εἰκονίζεται ἡ Παναγία μαζί μέ τρεῖς γυναῖκες. Συνήθως ξεχωρίζει μέ κόκκινο ἡ Μαρία Μαγδαληνή, ἐνῶ οἱ ἄλλες δύο σύμφωνα μέ τοὺς Εὐαγγελιστές εἶναι ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καί ἡ Σαλώμη. Τό σύνολο τῶν γυναικείων μορφῶν εἶναι κυκλικά ἐνωμένο καί παραπέμπουν

στήν κοινωνικότητα τῆς Ἐκκλησίας, καθώς οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί στήν πύο σκληρή δοκιμασία συμπάσχουν. Ἡ μορφή τῆς Παναγίας ἔχει πάνω της τά στοιχεῖα τοῦ ἄφατου θρήνου. Καμία ἀκρότητα, καμία ὑπερβολή. Ἀγγίζει μέ τό ἀριστερό χέρι τό μάγουλό της ὑποδηλώνοντας τόν βουβό πόνο. Καί μέ τό δεξιό χέρι ὑψω-

μένο κλίνει πρὸς τόν Σταυρό τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ της, σάν νά τείνει νά ἀποσπαστεῖ ἀπό τόν χορό τῶν Μυροφόρων.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά τοῦ Σταυροῦ στέκεται ὁ Ἰωάννης καί ὁ ρωμαῖος ἐκατόνταρχος. Ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης, ἐκδηλα θλιμμένος μέ τό συνοφρυωμένο βλέμμα πρὸς τά

κάτω, συλλογίζεται τό μυστήριο τοῦ Πά-
θους ἀδυνατώντας ἀκόμη νά ἐρμηνεύσει
τή σωτήρια θυσία τοῦ Χριστοῦ. Ἐκπρο-
σωπεῖ τό σύνολο τῶν ἡγαπημένων μαθη-
τῶν τοῦ Κυρίου πού μέσα στούς αἰῶνες
μένουν πιστοί καί ἀφοσιωμένοι κάτω ἀπό
τόν Σταυρό. Δίπλα του ὁ στρατιώτης δέν
ἐκπροσωπεῖ τό σύνολο τῶν βίαιων καί ἄ-
ξεστων βασανιστῶν. Αὐτός ἔχει φωτοστέ-
φανο. Ταυτίζεται βέβαια μέ αὐτόν πού
λόγχισε τήν πλευρά τοῦ Κυρίου, γι' αὐτό
καί ἡ παράδοση διέσωσε τό ὄνομα Λογχι-
νος καί στή συνέχεια Λογγίνος. Αὐτό τό
πρόσωπο ἐπιλέγεται νά ἀγιογραφεῖται,
καθώς ἀποτελεῖ τόν πρῶτο ἐθνικό ἐνώπι-
ον τοῦ Σταυροῦ, πού μόλις ὁ Χριστός πα-
ρέδωσε τό πνεῦμα του ὁμολόγησε τή θε-
ότητα του: «Ἀληθῶς, Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗ-
τος». Κι ἔκτοτε ἡ ζωὴ του ἄλλαξε ριζικά.

Ἀπό τόν 5ο αἰώνα ἐμφανίζονται πίσω
ἀπό τόν Σταυρό ὡς φόντο τά τείχη. Πα-
ραπέμπουν ἀσφαλῶς στήν ἐπαλήθευση
τῆς προφητείας πῶς ὁ Μεσσίας Χριστός
θά σταυρωθεῖ ἔξω ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ.
Θυμίζουν τήν ὑποκρισία τῆς ἐπίπλαστης
καθαρότητας τοῦ θρησκευτικοῦ κόσμου,
πού θεώρησαν πῶς σταυρώνοντας τόν
Χριστό ἔξω ἀπό τά τείχη θά μπορέσουν
νά γιορτάσουν καθαροί τό Πάσχα.

Ἡ εἰκόνα τῆς Σταύρωσης ἀποτυπώνει
εὐγλωττα τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀπεικονί-
ζει τήν ἀληθινὴ ἐπιτυχία, πῶς συντελεῖται
ἡ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου. Μᾶς βοηθᾷ νά
βιώσουμε τό χαροποιό πένθος, γιατί κα-
θώς ἀτενίζουμε προσευχητικά καί λατρευ-
τικά τόν Χριστό πάνω στόν Σταυρό, συν-
ειδητοποιοῦμε τήν ὁδὸ τῆς ἀθανασίας καί
τῆς αἰωνιότητος.

Ἀγγελικὴ Τσιραμπίδου

Τί ἐστίν;

Τί ὑπάρχει; Πρῶτα ἡ λήθη καί δέν
ἀφήνει τίποτα στό πέρασμά της. Ἐκεῖ
εἶναι θαμμένα ὅλα μέσα στήν ἀχλύ, στήν
ὑπνωσι καί στή σκοτοδίνη. Ἡ λήθη εἶ-
ναι ἡ πρώτη σκιά, ἡ πρώτη χαρακιά πά-
νω στή γαλήνια θάλασσα τῆς ἀλήθειας.
Κι ἔτσι μέ τή λήθη ἡ ἀλήθεια γλιστρά-
ει σιγά-σιγά, χάνεται, βυθίζεται μέσα
στούς δαιδαλώδεις δρόμους τοῦ μυαλοῦ
μας. Ποιός εἶσαι; Δέν σέ θυμᾶμαι. Λές
ὅτι ἐγώ σ' ἀγαποῦσα κάποτε; Μά οὔτε
κᾶν σέ ξέρω. Μέ θεράπευσε ἐσὺ κάπο-
τε; Δέν σέ θυμᾶμαι.

Ὑστερα ὑπάρχει τό ψέμα καί ἡ ἄρ-
νησι. Σέ ξέρω, ἀλλά δέν θά φανερώσω
σέ κανέναν ὅτι σέ ξέρω. Ντρέπομαι γιὰ
σένα καί φοβᾶμαι. Γιατί δέν μέ πιστεύε-
τε; Σᾶς τό εἶπα μία, δύο, τρεῖς φορές:
Καταναθεματίζω καί ἀρνοῦμαι μέ ὄρκο
ὅτι αὐτόν τόν ἄνθρωπο ἐγώ τόν ξέρω.
Σᾶς τό λέω ὅλη τή νύχτα. Ξημέρωσε πιά,
ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ τό ὄρνιθι.

Ὑστερα ὑπάρχει ἡ ἀπάτη καί ἡ
προδοσία. Σέ ξέρω καλά καί θά θυμᾶμαι
γιὰ πάντα τοὺς δρόμους πού περπατή-
σαμε μαζί, τίς ἀκρογιαλιές πού ἀντη-
χοῦν τά λόγια σου, τό ψωμί πού μοῦ
ἔδωσες βουτηγμένο μέσ στό τρυβλίο.
Χαῖρε, ραββί! Νά, ὁ ἀγαπημένος μου δι-
δάσκαλος, αὐτός πού καταφίλησα πρὶν
ἀπὸ λίγο, πάστε τον!

Ὑστερα ὑπάρχει ἡ ἀπαξίωσι καί ἡ
περιφρόνησι. Δέν μέ νοιάζει ποιός εἶσαι.
Δέν θέλω νά ξέρω ποιός εἶσαι. Κι ἂν εἶ-
ναι ἀλήθεια; Δέν μ' ἐνδιαφέρει «ἡ ἀφέ-
λεια τῆς ἀλήθειας», ὅπως θά ἔλεγε κι ὁ
φιλόσοφος. Κι ὁ Λάζαρος πού βλέπεις
μπροστά στά μάτια σου νά βγαίνει τε-

τραήμερος ἀπ' τόν τάφο; Δέν μέ νοιάζει. Καλύτερα νά σκοτώσω καί τόν Λάζαρο πού μου θυμίζει τή ζωή παρά νά σέ καταδεχτῶ καί νά σέ ἀποδεχτῶ.

Ὅλες αὐτές οἱ στάσεις καί οἱ συμπεριφορές ἀπέναντι στήν ἀλήθεια ὑπῆρχαν βέβαια σ' ὅλες τίς ἐποχές. Σήμερα ὅμως ὑπάρχει μία ἀκόμα, πού μᾶλλον εἶναι ἡ τελική. Ἡ τελευταία μαχαιριά πάνω στήν ἀλήθεια εἶναι ἡ πλήρης κατάργησή της, ἡ μετὰ-ἀλήθεια, μία ἀπό τίς πύο ἐπικίνδυνες λέξεις πού ἐπινοήσαμε. Γιατί μ' αὐτήν δέν θά μπορεῖ πλέον ὁ ἄνθρωπος νά βρεῖ τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

«Τί ἐστὶν ἀλήθεια;», ἦταν ἡ ἐρώτηση τοῦ Πιλάτου. Μία ἐρώτηση μᾶλλον βεβαιότητος καί ὑπεκφυγῆς, παρά ἀγνοίας ἢ ἀναζήτησης. Ὁ Πιλάτος ἦταν ἓνας ἀκόμα πού συντρίφτηκε πάνω στήν ἀλήθεια, πέφτοντας ἀργότερα ἐξόριστος σέ μία ἀφρισμένη λίμνη τῆς Γαλατίας. Ἦταν ἓνας ἀκόμα ἀπ' τοὺς πολλοὺς πού συντρίφτηκαν· ἄλλοι «εἰς πτῶσιν» καί ἄλλοι «εἰς ἀνάστασιν».

Ἕνας ἀκόμα μαζί μέ τοὺς ὄχλους πού εἶχαν βυθίσει στή λησμοσύνη ὅλες τίς εὐεργεσίες πού εἶχαν δεχτεῖ καί τώρα ἐπέστρεφαν ἀπ' τόν τόπο τῆς Σταυρώσεως χτυπώντας τά στήθη τους.

Μαζί μέ τόν Πέτρο πού ἔκλαιγε μετανοημένος πικρά.

Μαζί μέ τόν Ἰούδα πού μεταμελημένος κρεμάστηκε μετὰ τῆ φοβερῆ προδοσίας.

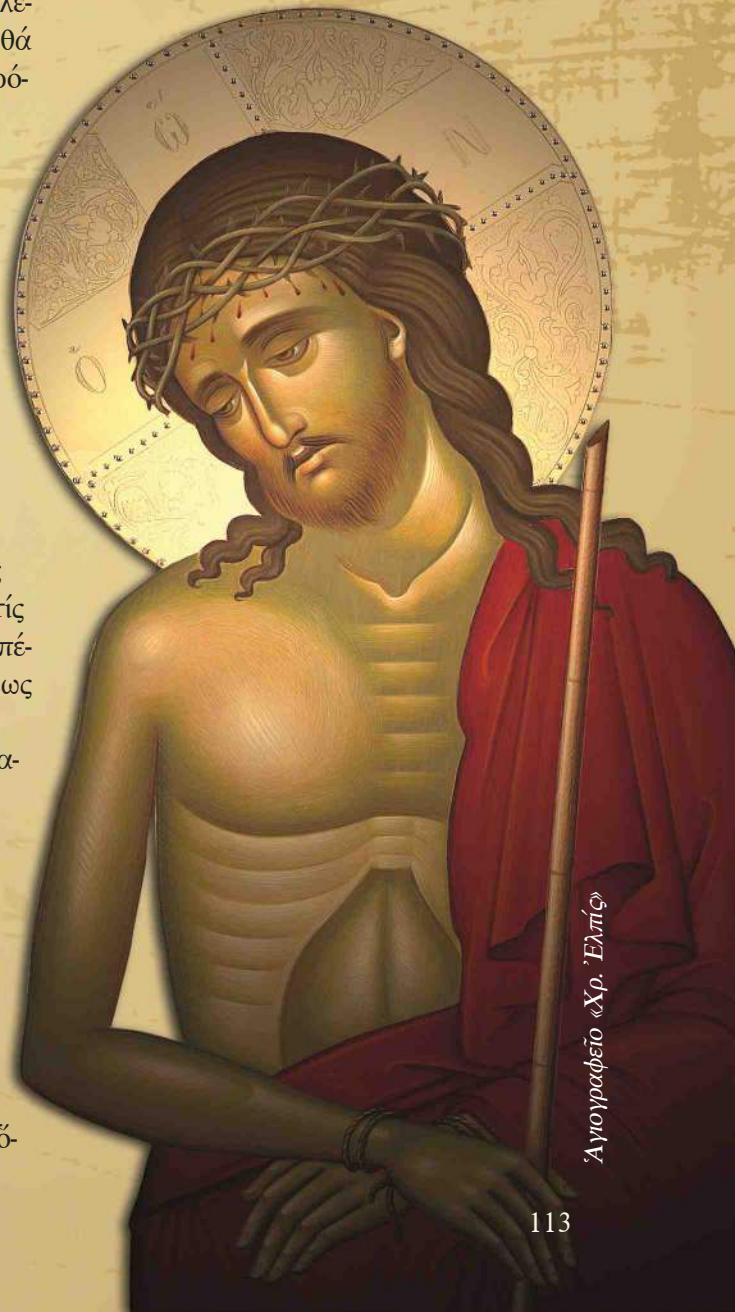
Μαζί μέ τόν φιλόσοφο πού ἡ τελευταία λέξη πού σημείωσε στά χαρτιά του μέσα σέ παραφροσύνη ἦταν ἡ λέξη «Ἐσταυρωμένος».

Τί εἶναι ἀλήθεια; Ἀκόμα, ἐαυτέ μου, ρωτᾷς; Μπορεῖς ἀκόμα νά ρωτᾷς, ὅ-

ταν βλέπεις μπροστά σου τόν Νυμφίο ὠραῖο παρά πάντας μέσα στόν θάνατό του γιά σένα;

Τί ἄλλη ἀλήθεια θέλεις; Τό ὄρνιθι λάλησε γιά σένα καί δεύτερη φορά, ἀλλά δέν κατάλαβες τίποτα. Κύττα βαθιά μέσα στό βλέμμα Του μήπως καί καταλάβεις, αὐτήν τήν ἐσχάτη ὥρα ἓνα βῆμα πρό τοῦ Νυμφῶνος.

Ζ.Γ.

Ἀγογραφεῖο «Χρ. Ἐλπίς»

Πάσχα τῶν Ἑλλήνων!

«Ὡ πατρίς μου μικρά, πόσον μεγάλη εἶσαι ἐν τῇ θρησκείᾳ σου!», ἀναφωνεῖ ὁ Μωραϊτίδης στό διήγημα «Ἄρατε πύλας». Αὐτό τό μεγαλεῖο τῆς πατρίδος μας ἐπίδοξοι ἀναθεωρητές φιλοδοξοῦν στίς μέρες μας νά τό ἀποδομήσουν. Μιά κοινή πορεία Ἑκκλησίας - Πολιτείας 1.700 ἐτῶν διαρρηγνύεται μέ τήν ψήφο 150 βουλευτῶν, πού ξαφνικά ἔγιναν 151. Δόθηκε ἔτσι τό «δικαίωμα» στήν κυβέρνηση νά προχωρήσει στό διαζύγιο Ἑκκλησίας - Πολιτείας. Μπορεῖ οἱ κυβερνῶντες νά ἀπεργάζονται τά πάντα, γιά νά ἀποκόψουν σύρριζα τό Ἕθνος μας ἀπό τίς ζωογόνες ρίζες του· στήν καρδιά ὅμως τοῦ λαοῦ μας εἶναι φυλαγμένη σάν ἀκριβό μαργαριτάρι, σάν ὅ,τι πιό πολύτιμο καί ἀναγκαῖο γιά τήν ἴδια τήν ὑπόστασή του ἡ ἅγια πίστις τοῦ Χριστοῦ. Αὐτήν τήν ἀλήθεια τήν ψηλαφοῦμε στά ἔργα τῶν Νεοελλήνων λογοτεχνῶν, ὅπου ἀποθησαυρίζουν ἐκφράζοντας ὅλους μας· τά βιώματά τους γιά τό Πάσχα, τό δικό μας Πάσχα, τό Ρωμαίικο. Ἀπό κεῖ καί πάλι ἀντλοῦμε -τό ἐπιχειρήσαμε καί στό παρελθόν- παραθέτοντας ἀτόφια τή λαλιά τους.

Προεξάρχων ὁ κατ' ἐξοχήν «ἀναστάσι-

μος» συγγραφέας **Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης** μᾶς καλεῖ σέ μία πραγματικά ἐλληνική Λαμπρή: «**Τό Μέγα Σάββατον** δέ, μικρόν μετά τά μεσάνυχτα... ἐνῶ σήμαιναν διά μακρῶν οἱ κώδωνες ἐπῆγαν εἰς τήν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐψάλη τό “ὦ γλυκύ μου ἔαρ” καί ἄλλα ἀκόμη παθητικά ἄσματα. Εἶτα οἱ πιστοί ὅλοι μέ ἀνημμένους λαμπάδας ἐξῆλθον εἰς τό ὕπαιθρο, ὑπό τό ἀμυρωθέν φέγγος τῆς φθινούσης σελήνης, ἐνῶ ἡ αὐγή ἔλαμπεν ἤδη ροδίνη καί ξανθή, προπέμποντες τόν Ἐπιτάφιον ἀγλαόφωτον μέ σειράς λαμπάδων. Καί ἡ αὖρα πραεῖα ἐκίνει ἡρέμα τούς πυρσούς, χωρίς νά τούς σβήνῃ καί ἡ ἀνοιξίς ἔπεμπε τά ἐκλεκτότερα ἀρώματά της εἰς τόν Παθόντα καί Ταφέντα, ὥς νά συνέψαλλε καί αὐτή, “ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον!” καί ἡ θάλασσα φλοισβίζουσα καί μορμύρουσα παρά τόν αἰγιαλόν ἐπανελάμβανεν, “οἶμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ!”... **Γλυκεῖα Πασχαλιά**, ἡ μήτηρ τῆς χαρᾶς!».

Τήν ἔντονη βιωματικότητα πού χαρακτηρίζει αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες ἐκφράζει ζωηρά ὁ **Κωστής Παλαμάς** στή συλλογή του «**Ἀσάλευτη Ζωή**»:

«Ἡ νύχτα τῶν Παθῶν μά καί τ' Ἀπρίλη ἡ νύχτα
τῆς χώρας ὅλα, νόμιζες, νά βουβαθοῦν γυρεῦαν
θρήσκα καί κατανυχτικά, τῇ σιγαλιά νά κάμουν
μία προσφορά εὐλαβική πρὸς τοῦ Κυρίου τά Πάθη.

.....
Διάπλατες πέρα οἱ ἐκκλησιές ὀλόφωτες καί φτάναν
ἀπ' τ' ἀνοιχτά παράθυρα στά σπίτια μας οἱ θρῆνοι
σεμνοί κι ἀντιθρηνοῦσανε στοῦ χριστιανοῦ τά χεῖλη:
“Ζωὴ ἐν τάφῳ... Ἐαρ γλυκὺ... Γλυκύτατόν μου τέκνον...”.
Μπρὸς στήν πεζούλα τοῦ σπιτιοῦ, τῆς γειτονιάς μελίσσι
κι ἐμεῖς, ἀγόρια ἀγίνωτα κι ἀστάλωτες παιδουῖλες,
ὁ ὕπνος δέ μᾶς ἔπαιρνε, προσμέναμε τήν ὥρα τῆς ἐκκλησιάς».

Ὁ Γρηγόριος Ξενόπουλος στό «Παιδικό
Πάσχα» θυμᾶται: «Τό Πάσχα ἄρχιζε ἀπ'
τὴν αὐγή τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καί μέ
τέτοιον τρόπο, πού ἀποτελεῖ μιά ἀπό τίς
ζωηρότερες παιδικές μου ἀναμνήσεις. Ἦ-
ταν μιά γενική κωδωνοκρουσία τήν ὥρα,
πού ἔφαλλαν στή Μητρόπολη τό “Ἀνάστα
ὁ Θεός”... Ἀλλά ὅλες μαζί, ἀπό μεγάλα
καί μικρά καμπαναριά, ἀμέτρητα, -καμπά-
νες μεγάλες, βαρύηχες, πολύβουες, σοβα-
ρές, καί καμπάνες μικρές, γλυκόφωνες,
γοργές, πεταχτές μιά συναυλία, μιά ἁρμο-
νία ἀφάνταστη, πού τρικυμίζει τόν ἄερα,
ἀνεβαίνει, κατεβαίνει, κι ἀπλώνεται στά
πέρατα...

Κι ἀφοῦ μέ τό “Δεῦτε λάβετε φῶς” ἀ-
νάβαμε ὅλοι τίς λαμπάδες μας ἀπό τή με-
γάλη λαμπάδα τοῦ παπᾶ... βγαίναμε στό
πλάτωμα μέ τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως,
πού τήν ἔστηναν στό “τετράποδο”. Ἡ τε-
λετὴ ἄρχιζε, ἀκούγαμε τό χαρμόσυνο Εὐ-
αγγέλιο καί τό πρῶτο “Χριστός Ἀνέστη”
καί γυρίζαμε στήν ἐκκλησία...

Κι ἄρχιζε ἡ πασχαλινὴ λειτουργία, τό-
σο διαφορετικὴ ἀπὸ τίς ἄλλες... Μετά τό
“Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός”, πα-
πᾶς καί ψάλτες ἔλεγαν πάλι τό “Χριστός

Ἀνέστη” εἴκοσι φορές...
Ἔπειτα, κάποια στιγμή -
τί συγκινητικὴ, τί χρι-
στιανικὴ!- ὁ παπᾶς, μέ
τῇ λαμπάδα στό χέρι
καί τό Εὐαγγέλιο στό
στήθος, ἔβγαине στήν
Ὠραία Πύλη κι ὅλοι οἱ
ἄν- τρες τοῦ ἐκκλησιασ-
ματος πλησίαζαν ἕνας -
ἕνας, ἀσπάζονταν τό
Εὐαγγέλιο καί τό χέρι
πού τό κρατοῦσε, κι ἔ-

πειτα ἔκαναν “Χριστός Ἀνέστη” μέ τόν
παπᾶ».

Μέ τό ποίημα «Ἀνάσταση» ὁ ποιητής
Στέλιος Σπεράντζας καταδεικνύει τὴν πλη-
σμονή τῆς χαρᾶς γιὰ τὴ νίκη τῆς ζωῆς κατὰ
τοῦ θανάτου:

«Ἀνάσταση. Καί γέμισε χαρά,
λουλούδισε ἡ ψυχὴ μου σάν τό κρίνο.
Κι ἀνοίγω τῆς λαχτάρας τά φτερά,
ψηλὰ μέσ στῆς αὐγῆς τά φωτερὰ
γαλάζιο ἕνα ἀστροφῶς κι ἐγὼ νά γίνω.
Ἀνάσταση. Τά σήμαντρα χτυποῦν.
Κι ὅλα τά δένδρα ἀνθίζουν πέρα ὡς πέρα.
Στόν κόσμο αὐτό ἄς μάθουν ν' ἀγαποῦν
ὅσοι τό μίσος ἔσπειραν κι ἄς ποῦν
“Χριστός Ἀνέστη” ἐτούτῃ τὴν ἡμέρα».

Ἀνάσταση μέ τοὺς θαλασσοδαρμένους
ναῦτες γιόρτασε ὁ **Ἀνδρέας Καρκαβίτσας**
καί μᾶς μεταφέρει τίς ἐμπειρίες του στό
«Πάσχα στά Πέλαγα»:

«...Χρόνια πολλά, κύριοι!... Χρόνια
πολλά, παιδιά μου! Εὐχήθηκε ἅμα τελεί-
ωσε τόν ψαλμό, γυρίζοντας πρῶτα στοὺς
ἐπιβάτες κι ἔπειτα στό πλήρωμα ὁ πλοί-
αρχος.

- Χρόνια πολλά, καπετάνιε! Χρόνια
πολλά!... ἀπάντησαν ἐκεῖνοι ὁμόφωνα.

- Καί τοῦ χρόνου στά σπίτια σας, κύ-

ριοι! Καί τοῦ χρόνου στά σπίτια μας, παι-
διά! Ξαναεῖπε ὁ πλοίαρχος, ἐνῶ ἓνα μαρ-
γαριτάρι φάνηκε στήν ἄκρη τῶν ματιῶν
του.

- Καί τοῦ χρόνου στά σπίτια μας, κα-
πετάνιε!

Ἐπειτα πέρασε ἓνας-ἓνας, πρῶτα οἱ
ἐπιβάτες ἔπειτα τό πλήρωμα, πῆραν ἀπό
τό χέρι του τό κόκκινο ἄβγό καί τό λαμ-
προκούλουρο καί ἄρχισαν πάλι οἱ εὐχές
καί τά φιλήματα:

- Χριστός Ἀνέστη.

- Ἀληθινός ὁ Κύριος.

- Καί τοῦ χρόνου στίτια μας...».

Ἡ Ἄννα Κωστάκου-Μαρίνη στό διή-
γημα «Τό Πάσχα τῆς Ἀνουλάς» σημει-
ώνει: «...Λάβετε, φάγετε... Ὅλοι πλησιάζα-
με μέ χαρά καί σεβασμό νά κοινωνήσου-
με τό ἀναστημένο σῶμα καί αἷμα τοῦ Χρι-
στοῦ.

Μετά τό ἀντίδωρο φεύγαμε παρέες
παρέες μέ ἀναμμένες λαμπάδες, γιά νά
μεταφέρουμε τό ἅγιο φῶς στό σπίτι, ν' ἀ-
νάψουμε τό καντήλι στίς εἰκόνες».

Ὁ βασικός ἐκπρόσωπος τῆς «Ἡπειρώ-
τικης Σχολῆς» Χρήστος Χρηστοβασίλης ἀ-
ναφέρεται στήν ἀργοπορημένη ἀπελευθε-

ρωση τῆς Ἡπείρου στό διήγημα «Ἡ Πα-
σχαλιά τῆς Λευτεριάς»:

Ἐτέλειωσε ἡ ἐκκλησιά. Ὁ παπάς στε-
κότανε μπροστά στήν Ὠραία Πύλη κι ἀντί-
δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν... ἔλε-
γε Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν... Ὅλο τό
χωριό σταυροκοπιόταν καί διπλή χαρά
ζωγραφίζονταν στό πρόσωπό του. Τέ-
τοιαν χαρούμενη Λαμπρή δέ θυμόνταν
κανεῖς νά ἔχει δεῖ ἐκεῖ πέρα. Τελειώνον-
τας ὁ παπάς τό τελευταῖο του Χριστός
ἀνέστη εἶπε:

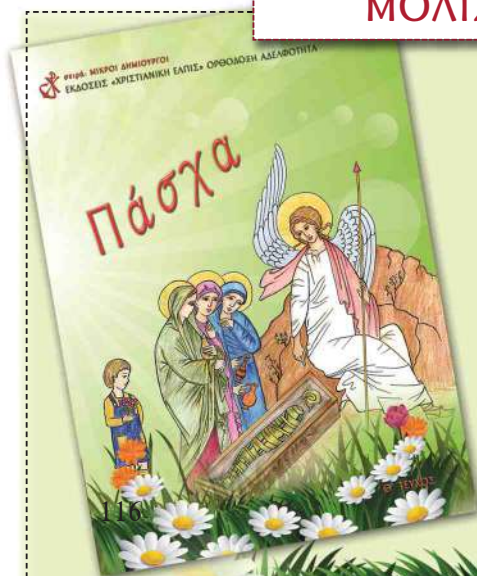
Χριστός ἀνέστη, χωριανοί! Καί τοῦ
χρόνου νά εἴμαστε καλά. Κι ὁ Μεγαλοδύ-
ναμος νά μᾶς φέρει καλά τ' ἀδέλφια μας
πού πολεμᾶνε στό γεφύρι τῆς Πλάκας,
στό Λοῦρο, στήν Πρέβεζα καί στά Πέντε
Πηγάδια...».

Κι ἐμεῖς φέτος μέ ὅλη τή δύναμη τῆς
ψυχῆς μας ἄς ψάλλουμε: «Ἀναστήτω ὁ Θε-
ὸς καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐ-
τοῦ...».

«Καλή Ἀνάσταση» στήν πονεμένη καί
ἀδικημένη πατρίδα μας! «Καλή Ἀνάσταση»
στήν προδομένη Μακεδονία μας!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΜΟΛΙΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΘΗΚΕ

Μικροὶ συνοδοιῳτοὶ στά Πάθη καί στήν Ἀνάστα-
ση τοῦ Κυρίου θά νιώσουν τά παιδιά μας, καθώς
θά ζωντανεύουν μέ τά χρώματά τους τά μεγάλα
αὐτά γεγονότα τῆς πίστεως μας.

Ζητῆστε το
στό Βιβλιοπωλεῖο μας ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

Μαρία Κοκκινάκη, μία εὐλογία στή ζωή μου

Εἶναι εὐτύχημα νά περνᾷς τὰ παιδικά σου χρόνια ανάμεσα σέ ἀνθρώπους ὁλοκληρωτικά δοσμένους στόν Θεό. Εἶναι εὐλογία νά μεγαλώνεις καί τό παράδειγμά τους νά γίνεται ἔμπνευσή σου. Εἶναι εὐθύνη νά τούς ξεπροβοδᾷς γιά τήν ἄλλη Πατρίδα καί νά καλεῖσαι νά στοιχηθεῖς στά βήματά τους. Αὐτό ἔνιωσα στήν ἐξόδιο ἀκολουθία τῆς μεγάλης ἀδελφῆς Μαρίας Κοκκινάκη τόν Δεκέμβριο πού μᾶς πέρασε.

Εὐλογημένη ἀπαρχή τῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας πού συνεχίζει στίς μέρες μας τόν εὐαγγελισμό τῶν ψυχῶν. Ἐμπνευσμένη ἀπό τόν φλογερό ἱεροκήρυκα τότε π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη, ὡς θεολόγος καί διευθύντρια, διακόνησε σέ σχολεῖα καί στό χριστιανικό οἰκοτροφεῖο τῆς «Αγάπης» στή Φλώρινα. Μαθήτριες, φοιτήτριες, μητέρες οἰκοδομήθηκαν δίπλα της. Ἀλλά κι ἐμεῖς τά παιδιά. Τί ὑπέροχα παιχνίδια κάναμε στή μεγάλη αἴθουσα τῆς «Αγάπης», μέ τήν ἀφοπλιστική γιά τούς μεγάλους φωνή της: «Αἰῆστε τά παιδιά νά παίζουν!». Ὁ λόγος της καθαρός, μεστός, πατερικός. Μετρημένος, ὅμως πάντοτε «ἄλατι ἡρτυμένος».

Ἡ δύναμη τῆς κρητικῆς της καταγωγῆς μπλέχτηκε μέ τόν ἡρωικό ἀέρα τῶν Γρεβενῶν ὅπου μεγάλωσε. Συνδύαζε αὐστηρότητα καί οἰκειότητα μαζί. Μόρφωση καί προσφορά. Ἀρχοντιά καί ἀπλότητα. Θυσία χωρίς ἰδιοτέλεια. Ὑπέμνηνε διωγμό χωρίς μνησικακία. Ὁ ἀληθινός ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ: βράχος ἀσάλευτος πού πάνω του μπορεῖς νά ξαποστάσεις, νά γαληνέψεις, νά πάρεις δύναμη.

Στό κομποσχοίνι τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς ἀσθενείας της ἔβρισκα πάντοτε μία θέση. Κι αὐτό δημιουργεῖ αἴσθημα σιγουριᾶς κι εὐγνωμοσύνης. Ἡ προσευχή τῶν ἀνθρώπων πού δαπάνησαν ὁλόκληρη τή ζωή τους στήν ἐκκλησιαστική διακονία, ἐπενδυμένη μέ τόν σταυρό τῆς ἀρρώστιας, ἀποτελεῖ μεγάλη κατάθεση στίς συναλλαγές τοῦ Οὐρανοῦ. Τώρα πού ἡ μεγάλη ἀδελφή Μαρία βρίσκεται κοντά στόν Νυμφίο πού ἀγάπησε, ἀντλούμε ἀπό αὐτήν τήν κατάθεση πλοῦτο γιά νά νικήσουμε τή φτώχεια τῶν ἡμερῶν μας.

Εὐφημη Μπούτσικου

Η ΠΑΤΡΙΣ
ΕΔΩ ΣΑΣ ΚΑΛΕΙ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ
ΑΝΔΡΕΙΟΙ

Ἡμερολόγιον ἐκστρατείας

Ὁ ἀποχαιρετισμός

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον Ἐκστρατείας,
τοῦ Β. Κανελλοπούλου, δημοδιδασκάλου

«Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου 1918 ὑπηρετοῦν ὁ ὑποφαινόμενος ὡς δημοδιδάσκαλος εἰς τὸ ἐν Στεφανίῳ Κλεωνῶν Κορινθίας πλήρες Δημοτικόν Σχολεῖον, ὅτε ἦλθεν ἡ ἀγγελία τῆς ὑπὸ τὰ ὅπλα προσκλήσεώς μου ὡς ἐφέδρου ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Νέοι πατριωτικοὶ παλμοὶ τῆς καρδιάς μου διηγέρθησαν καὶ παλαιαὶ ἀναμνήσεις τῶν ἀγώνων τῶν πολέμων 1912-1913 ἀνεπολήθησαν εἰς τὴν φαντασίαν μου, ὥθουντες με πρὸς νέας ὑπηρεσίας πολλῶ ἐπιτακτικωτέρας τῆς τοῦ διδασκάλου πρὸς τὴν δεινοπαθοῦσαν πατρίδα.

Εὐθὺς ἀμέσως πᾶσα νοερά διδασκαλική ἐργασία ἀπεβλήθη ὅλως αὐτομάτως καὶ αἱ στρατιωτικαὶ πλέον σκέψεις κατέλαβον τὴν παραχωρηθεῖσαν αὐταῖς τιμητικὴν θέσιν. Πάραυτα προέβην εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἀποσκευῶν μου, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ λίαν ἐπιστηθίου μου καὶ πλέον ἀδελφικοῦ μου φίλου κ. Π. Μαλαχάτου, ἐπειγόμενος νὰ ἀναχωρήσω διὰ τὴν ἰδιαίτεράν μου πατρίδα Χελιδονέαν, ἵνα παραλαμβάνων τὰς στρατιωτικὰς μου ἀποσκευὰς καὶ ἀποχαιρετῶν ἱσως δι' ὑστάτην φοράν τοὺς οἰκείους μου, παρευρεθῶ εἰ δυνατόν, τὸ συντομώτερον εἰς τὰς τάξεις μου. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως καὶ κατὰ τὸ σύννηθες αὐτῶν, ἦλθον οἱ μαθηταὶ μου καὶ αἱ μαθήτριάς εἰς τὸ Σχο-

λεῖον διὰ τὴν διδασκαλίαν. Μόλις εἶδον αὐτούς, νέα ρίγη συγκινήσεως διέδραμον εὐθύς τὸ σῶμα ὡς ἠλεκτρικὴ συστοιχία καὶ ἄπειροι προβληματικοὶ διαλογισμοὶ διήλθον ἀπὸ τὸν νοῦν μου!!!

“Ἀγαπημένα μου παιδιά, θὰ ἀξιωθῶμεν ἄραγε νὰ σᾶς ἐπαινίδωμεν καὶ νὰ συνεχίσωμεν πάλιν τὴν ἐπίμοχθον διδασκαλικὴν ἐργασίαν μας, τὴν διακοπεῖσαν πολλάκις μέχρι σήμερον ὑπὸ ἐπιτακτικωτέρων ἀναγκῶν τῆς φιλτάτης μας πατρίδος, προκληθεῖσιν ὑπὸ τῶν προαιωνίων αὐτῆς ἐχθρῶν τῶν μισούντων λυσσασδῶς, ἔσαεὶ, τὸ ἔκπαγλον μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀπαράμιλλον δόξαν αὐτῆς; Ἄς ἀφήσωμεν ἑαυτούς μέ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς πατρίδος! Ἡ τύχη προώρισεν ἡμᾶς ἵνα πάντα τὸν βίον ἡμῶν ἔχωμεν ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος μας, ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἥθους τῶν ἐλληνοπαίδων τόσον ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως ὅσον καὶ σπουδαιότερον ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως καὶ εἰς τὴν ἀνάδειξιν αὐτῶν ὡς χρηστῶν χαρακτήρων καὶ γενναίων ὑπερασπιστῶν τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος· ἐν δέ τῷ στρατιωτικῷ βίῳ εἰς τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀνδρωθέντων πλέον ἐλληνοπαίδων ἐκεῖ ὅπου τὸ καθήκον ἡμῶν καὶ ἡ τιμὴ τῆς πατρίδος τὸ ἀπαιτεῖ”.

Ἡ στιγμή αὐτὴ τῆς τελευταίας συνα-

ναστροφῆς μου μέ τούς μαθητάς μου, πληροφορηθέντας τά τῆς ἐπιστρατεύσεώς μου, ἦτο λίαν ψυχολογική δι' αὐτούς, ὥφειλον δ' ἐκ καθήκοντος ἐπωφελοῦμενος τῆς περιστάσεως ταύτης νά ἐπενεργήσω ἐπὶ τῆς εὐπλάστου αὐτῶν ψυχῆς, νά δημιουργήσω εἰς αὐτούς πατριωτικά συναισθήματα ἐν συνδυασμῷ πρὸς τά θρησκευτικά τοιαῦτα, νά θέσω τόν ἑαυτό μου ὡς ἄμεσον παράδειγμα τῶν καθηκόντων παντός πολίτου πρὸς τήν πατρίδα διὰ τό παρόν, ἵνα διαμορφωθῶσι διὰ τῆς ἀπομιμήσεως καί οὕτοι παρόμοιοι διὰ τό μέλλον. Ἄκρα σιγή ἐβασίλευε κατὰ τήν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ προϋπάρχουσα καί ἐν τῷ προσώπῳ μου πρὸς στιγμὴν ζωγραφηθεῖσα συγκίνησις ἀπεβλήθη καί διὰ τόνου ζωηροῦ ὑπέμνησα τά οἷα ὥφειλον καθήκοντα πάντων, ἀφοῦ δέ ὑπέκαυσα τόν ζῆλον αὐτῶν πρὸς τό μαθητικόν των ἔργον τοῦ παρόντος, ἠυχήθη νά ἴδωμεν τήν πατρίδα ἡμῶν ὑπέρποτε ἄλλοτε δοξασμένην, εὐχηθεῖς δέ κατόπιν καλήν συνάντησιν πάντων ὑπὸ τό αὐτό περιβάλλον διὰ τήν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου ἡμῶν, ἀποχαιρέτησα τούτους.

Τήν στιγμὴν ταύτην τῇ ἀληθείᾳ μόλις συνεκρατούμην κατεχόμενος ὑπὸ ἀκρατήτου καί κυματοειδοῦς ρίγους τῆς συγκινήσεως. Ὑπεκαίετο δέ τοῦτο ἔτι περισσότερο βλέπων παριστάμενον κατὰ τήν ἀποχαιρετιστήριον ταύτην στιγμὴν καί τόν ἕτερον θερμόν φίλον κ. Ἀγαθάγγελον Μπλάτσον, ἱερομόναχον τῆς παρακειμένης μονῆς «Ἅγιος Δημήτριος» καί ἐφημέριον τῆς Κοινότητος, διακρινόμενον ἐπὶ ἄκρα εὐσεβείᾳ, παραδειγματικῇ ἀγαθότητι, χρηστότητι βίου καί θερμῇ φιλοπατρίᾳ, ὅστις εἰς τήν ἀνάπτυξιν τοῦ πατριωτικοῦ μου θέματος πρὸς τούς μαθητάς εὐρίσκετο πάντοτε μέ τούς ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων. Δέν ἐδάκρυε ὁ ἀλησμόνητος οὗτος καί λίαν φιλόξενος φίλος μου διὰ τόν ἀποχωρισμόν μας, ὅστις πιθανόν νά ἦτο προσωρινός, πιθανόν καί διαρκής, ἀλλ' ἐδάκρυε ἀναλογιζόμενος καί οὗτος τήν κινδυνώδη καί πλήρη περιπετειῶν ἐξέλιξιν τῶν ἐθνικῶν μας ζητημάτων».

Αὐτοί ἦταν οἱ διδάσκαλοί μας. Γεμάτοι ὑψηλά ἰδανικά. Τέτοιοι λάτρες τῆς πατρίδος μας σήμερα θά χαρακτηρίζονταν «φασίστες» καί «φασισταριά» ἢ «ἐθνικιστές» καί «ἐθνίκια». Ἄραγε ποιοί εἶναι οἱ πατριῶτες;

Ἐπιμέλεια Μ.Π.Γ.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Θέμελη Λουκρητία 30€ * Koutsis Michael 80€ * μοναχή Μαριάμ 50€ * Οἰκονόμου - Ἀντωνιάδου Μαρούλα, εἰς μνήμην Δημητρίου Γ. Πεχλιβάνου 80€ * Σ. Μ. 100€.

Γιά τό Περιοδικό

Ἀλμπανάκη Εὐστρατία 20€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ἀθανασίου καί Οὐρανίας 50€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Βελενίδης Δημήτριος 100€ * Γ.Π. 20€ * Δ.Ν. 60€ * Κ.Σ. 2.000€ * Τσορμαπατζόγλου Εὐαγγελία 20€.

Γιά τίς Φυλακές

Μανταρλῆς Γαβριήλ 50€ * Σκοπελάκου Σοφία 50€.

Ὁ ἀληθινός Μεσσίας

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπό Θεό, ὅπως ἔχει ἀνάγκη ἀπό τροφή καί ὀξυγόνο. Στήν πραγματικότητα κανείς ἄνθρωπος δέν εἶναι ἄθεος καί ἄθρησκος. Τό πρόβλημα ὅμως εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι δέν θέλουν νά ἀναγνωρίσουν καί νά παραδεχθοῦν τόν πραγματικό Θεό τόν ὑπαρκτό, τόν Θεό πού ὀνομάζεται «ὁ ὢν» διότι εἶναι αὐτός πού ἀληθινά ὑπάρχει, πού ὀνομάζεται «Κύριος» διότι ἔχει κυριότητα στή ζωή καί στήν πορεία τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό ἐπινοοῦν δικούς τους θεούς. Οἱ ἄνθρωποι δέν πιστεύουν στόν Θεό πού ἔκανε τούς ἀνθρώπους, ἀλλά στούς θεούς πού ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι. Ἐτσι ἐμφανίστηκε ἡ εἰδωλολατρία καί στή συνέχεια ἔχουμε τόσες ψεύτικες θρησκείες, πού ὑπῆρχαν καί ὑπάρχουν ὡς τό ὑποκατάστατο τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ πραγματικοῦ, τοῦ ὑπαρκτοῦ Θεοῦ.

Αὐτή τή μεγάλη ζημιά ἔπαθε καί ὁ ἐκλεκτός, ὁ περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰσραήλ. Περίμεναν οἱ Ἰουδαῖοι Μεσσία καί λυτρωτή πού θά γεννιόταν ἀπό τό γένος τοῦ Δαβίδ, ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰούδα, ὅπως ἀποκάλυψαν οἱ προφῆτες. Ἐπλάσαν ὅμως ἕνα Μεσσία ὅπως αὐτοί τόν ἠθελαν. Βέβαια σ' αὐτό συνετέλεσαν καί οἱ περιπέτειες πού εἶχε ὁ λαός αὐτός. Ἐζησε ἑκατοντάδες χρόνια στή σκλαβιά, γι' αὐτό περίμενε ἕναν Μεσσία, ἕναν βασιλιά νά τόν ἐλευθερώσει, νά ὑποτάξει ὅλα τά ἔθνη καί νά καταστήσει τόν Ἰσραήλ κυρίαρχο σέ ὅλο τόν κόσμο.

Ἐπενθυμίζω ἕνα πολύ σοβαρό στοι-

χεῖο πού συνδέεται μέ τήν προσδοκία τῶν Ἰουδαίων. Περίμεναν, ὅπως καί οἱ ἄλλοι λαοί ἀπό τούς ἡγέτες τους, τόν Μεσσία νά τούς χορτάσει ἄρτους καί νά τούς προσφέρει θεάματα. Ἄρτοι καί θεάματα ἦταν τά ἰδανικά τῶν λαῶν. Αὐτό φαίνεται πολλές φορές μέσα στά Εὐαγγέλια καί ἰδιαίτερα στό γεγονός πού σήμερα ἐορτάζουμε, τή θριαμβευτική εἴσοδο τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα. Μετά τόν θαυμαστό χορτασμό τῶν πεντακισχίλιων στή Γαλιλαία θέλησαν οἱ Ἰσραηλίτες νά κάνουν τόν Χριστό βασιλιά καί τούς ξέφυγε. Τώρα αὐτό πού δέν πρόλαβαν νά κάνουν ἐκεῖ, τό κάνουν ἐδῶ, στήν Ἰουδαία, διότι ἐκτός ἀπό τούς ἄρτους τούς ἔχει προσφέρει καί ἕνα καταπληκτικό θέαμα: τήν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου!

Διοργανώνουν γι' αὐτό μιά καταπληκτική ὑποδοχή: στρώνουν λουλούδια καί βέργια καί ὁ κόσμος ὅλος ἐξέρχεται μέ ἐνθουσιασμό καί ἀλαλαγμό. Ἀκόμη καί τά παιδιά συμμετέχουν σ' αὐτή τήν ὑποδοχή μέ ὕμνους θεσπέσιους πρὸς τόν ἐρχόμενο βασιλιά.

Τό «ὡσαννά» πού λένε, τό χρησιμοποιοῦσαν ὅπως σήμερα φωνάζουμε «ζήτω» ὅταν ἐπευφημοῦμε κάποιον. Ἀλλά ὑπάρχει μιά διαφορά. Ὅταν σήμερα κραυγάζουμε «ζήτω», εὐχόμαστε νά ζήσει τό πρόσωπο πού θαυμάζουμε. Τό «ὡσαννά» ὅμως ἔχει ἀντίστροφη ἔννοια. Οἱ Ἑβδομήκοντα τό μεταφράζουν: «ὦ Κύριε, σῶσον δὴ, ὦ Κύριε, εὐόδωσον δὴ» (Ψα 117,25), δηλαδή, «ἔλα, βασιλιά, νά μᾶς δώσεις χαρά,

λευτεριά, ἔλα νά μᾶς χορτάσεις ἄρτους, νά μᾶς χορτάσεις θεάματα, νά ἀναστήσεις νεκρούς». Γι' αὐτό φωνάζουν «ὠ-σαννά». Καί τά κλαδιά τῶν φοινίκων εἶναι σύμβολο λευτεριάς, νίκης, δόξης καί μεγαλείου.

Ποιά εἶναι ὅμως ἡ ἀντίδραση τοῦ Ἰησοῦ σ' αὐτόν τόν ξεσηκωμό; Ἦταν ἀπελπιστική γιά τόν λαό! Τούς ἀπογοήτευσε! Γι' αὐτό λίγες μέρες ἀργότερα οἱ ἴδιοι, πού «μετά βαΐων» τόν ὑποδέχθηκαν καί φώναξαν «ὠ-σαννά», θά φωνάξουν «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον αὐτόν».

Ὁ Κύριος δέν μποροῦσε νά τούς πεῖ ἐκείνη τήν ὥρα μέ λόγια ὅτι ὁ Μεσσίας πού ἐπιζητοῦν εἶναι ψεύτικος, ὅτι δέν εἶναι ὁ Μεσσίας τῶν προφητῶν. Δέν θά τόν ἄκουγαν καί δέν θά τόν καταλάβαιναν. Κάνει ὅμως μία κίνηση πού κυριολεκτικά βομβαρδίζει, συντρίβει καί κάνει θρύψαλα ὅλες τίς ψευδομεσσιακές ἐλπίδες. Ἀποδεικνύει ὅτι ὅπως οἱ εἰδωολάτρες ἔχουν θεούς, ἀλλά ψεύτικους, ἔτσι καί οἱ Ἰουδαῖοι θέλουν Μεσσία, ἀλλά ψεύτικο. Καί αὐτόν τόν ψεύτικο Μεσσία τόν ἀνατρέπει ὁ Ἰησοῦς καί παρουσιάζει τόν πραγματικό μέ τήν ταπεινή εἴσοδό του στά Ἱεροσόλυμα.

Ἀνεβαίνει πάνω σέ ἕνα πουλαράκι, σ' ἕνα ὄναριο, σ' ἕνα μικρό γαϊδουράκι πού δέν τοῦ εἶχαν βάλει ἀκόμη σαμάρι. Ρίχνουν πάνω του ροῦχα καί πάνω ἐκεῖ κάθεται ταπεινός καίπραῦς, ὅπως προφήτευσε ὁ προφήτης Ζαχαρίας: «χαῖρε, θύγατερ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς ἔρχεταιπραῦς». Σιών, μὴν περιμένεις βασιλιά δορυκτῆτορα, κυρίαρχο καί πολεμιστή, ἀλλά ταπεινό! Ἔτσι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων καί ὁ Κύριος τῶν Κυρίων, ὄχι μέ ἀνθρώπινη δύναμη, μέ ἀνθρώπινη ἐξουσία, μέ ἀνθρώπινη φαντασία, ἀλλά μέ τήν ἐσχάτη ταπεινοφροσύνη, καβάλα πάνω σέ ἕνα γαϊδουράκι καί στή συνέχεια πάνω στὸν σταυρό, στὸν αἰώνιο θρόνο τῆς χάριτός του. Σ' αὐτόν τόν σταυρό ὁ Κύριός μας ὁ βασιλιάς θά ἰδρύσει τήν αἰώνια καί ἔνδοξη βασιλεία του. Ἀλλά οἱ Ἰουδαῖοι θά τὴ χάσουν, γιατί τούς ἔχουν τυφλώσει τά ψευδομεσσιακά τους ὁράματα.

Ἀδέλφια μου, ὁ μέγας αὐτός κίνδυνος ἀπειλεῖ πάντοτε ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὅχι μόνο τούς εἰδωολάτρες μέ τούς ψεύτικους θεούς καί τήν ψεύτικη θρησκεία οὔτε μόνο τόν Ἰσραὴλ, πού πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἀλλὰ ἐφτιαξε ψεύτικο Μεσσία. Ἀπειλεῖ καί μᾶς, πού εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ὁ ἴδιος κίνδυνος νά φτιάξουμε μιὰ θρησκεία μέ προλήψεις καί δεισιδαιμονίες, μιὰ «ἐθελοθρησκεία» καί ἕνα Μεσσία ὅχι ὅπως μᾶς θέλει, ἀλλὰ ὅπως τὸν θέλουμε. «Ἐθελοθρησκεία» εἶναι νά κόβουμε τὴ θρησκεία στά μέτρα μας καί τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ στά καπρίτσια μας καί στά θελήματά μας. Ὅχι! Νά κάνουμε τὸν ἑαυτό μας ὅπως μᾶς θέλει ὁ Θεός καί ὄχι νά κάνουμε τὸν Θεὸ ὅπως τὸν θέλουμε ἐμεῖς. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν κίνδυνο μᾶς ἀσφαλίζει ἡ Ἐκκλησία μας μέ τὴν ἀγία Γραφή καί τὴν ἱερά Παράδοση, τὴν ἀγία ζωὴ της.

Στ. Ν. Σάκκος

Κυριακή 16-4-1995 Ἱ. Ν. Ὑπαπαντῆς, Θεσ/νίκη

Σαμουήλ

Μετά τό βιβλίό τῆς Ρούθ ἀκολουθοῦν τά τέσσερα βιβλία τῶν Βασιλειῶν. Τά δύο πρῶτα ἀποτελοῦσαν ἀρχικά ἓνα βιβλίό μέ τό ὄνομα «Σαμουήλ», διότι στά 25 πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου εἶναι κυριαρχική ἡ μορφή τοῦ προφήτη Σαμουήλ. Ὡστόσο, στήν μετάφραση τῶν Ο΄ τό βιβλίό αὐτό ὀνομάζεται «Βασιλεῖαι», διότι ἐξιστορεῖ τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ θεσμοῦ τῆς βασιλείας στόν Ἰσραήλ. Ἐξ-ἄλλου, τά ἱστορικά γεγονότα πού καταγράφονται συνδέονται ἄμεσα μέ τούς βασιλεῖς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀργότερα γιά λόγους τεχνικούς, ἐπειδή δηλαδή ἦταν δύσκολο νά χρησιμοποιεῖται τό βιβλίό αὐτό ὡς ἓνας τόμος, χωρίσθηκε σέ δύο τόμους καί ἀποτελέσε τά Α΄ καί Β΄ Βασιλειῶν.

Γράφτηκε γύρω στό 750 π.Χ., κατά τήν ἐποχή τοῦ βασιλιᾶ Ἐζεκία καί τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, ἴσως ἀπό τόν ἴδιο τόν προφήτη ἢ ἀπό κάποιον μαθητή του. Ἔχει μεγάλη ἱστορική ἀξία, διότι καταγράφει ἀμερόληπτα τά σπουδαιότερα γεγονότα ἀπό τό τέλος τῆς ἐποχῆς τῶν Κριτῶν μέχρι τόν θάνατο τοῦ ἑνδοξου βασιλιᾶ Δαβίδ. Σέ πολλά ἀπό αὐτά ἀναφέρονται ἐπιγραφές τῶν ψαλμῶν (βλ. Ψα 3. 7. 17. 33. 50. 53. 56. 58. 59. 62. 141. 143), διότι ὁ Δαβίδ πού συνέγραψε τούς ψαλμούς εἶναι ἓνα ἀπό τά πρόσωπα πού πρωταγωνιστοῦν.

Τό Α΄ Βασιλειῶν ξεκινᾷ μέ τήν γέννηση τοῦ τελευταίου κριτῆ, τοῦ προφήτη Σαμου-

ήλ. Ἡ μητέρα του Ἄννα τά πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου της δέν μποροῦσε νά συλλάβει παιδί. Ἡ ἀτεκνία γιά τούς Ἰσραηλίτες ἦταν μεγάλο ὄνειδος, ὅχι μόνο διότι δέν θά εἶχε ἡ οἰκογένειά τους παιδιά, ἀλλά κυρίως διότι ἔχαναν τήν ἐλπίδα νά ἔλθει ὁ Μεσσίας ἀπό τήν γενιά τους. Ἐντούτοις, ὅπως σχολιάζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, μολονότι ὁ Θεός ἔβλεπε τήν Ἄννα νά θρηνεῖ, νά θλίβεται, δέν ἀπομάκρυνε τήν στενοχώρια σχεδιάζοντας κάτι ἄλλο πολύ μεγαλύτερο.

Κάθε χρόνο ἡ Ἄννα πῆγαινε μαζί μέ τόν σύζυγό της Ἐλκανά στήν Σηλώ, 30 χμ. βόρεια τῆς Ἱερουσαλὴμ, γιά νά προσκυνήσει στήν Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου, ὅπως συνήθιζαν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες. Ἐκεῖ, σέ κάποια ἀπό τίς τρεῖς μεγάλες γιορτές τῶν Ἰουδαίων, μετά τήν προσφορά τῶν θυσιῶν ἡ Ἄννα παρέμεινε στόν ἱερό χώρο ὥρα πολλή κάνοντας τήν προσευχή της.

Προσευχήθηκε ἐπίμονα μέ ψυχὴ γεμάτη ὀδύνη. Ὁ ἀρχιερέας Ἡλί, πού τήν παρακολουθοῦσε ἀπό μακριά, ἔβλεπε νά κουνιοῦνται τά χεῖλη της δίχως νά ἀκούγεται λαλιά. Ἀνησύχησε καί φοβήθηκε μήν εἶναι καμιά μεθυσμένη, ἐπειδή καθημερινά γίνονταν διάφορες ἀταξίες κατά τήν διάρκεια τῶν θυσιῶν. Ἔστειλε, λοιπόν, τό παιδί πού ὑπηρετοῦσε στήν Σκηνή νά τήν διώξει. Μέ πόνο ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα ὅτι δέν ἦταν μεθυσμένη ἀλλά περνοῦσε σκληρές μέρες, γι' αὐτό ἄφη-

σε τήν καρδιά της νά ξεχυθεῖ μπροστά στόν Κύριο. Συγκινημένος ὁ Ἡλὶ τῆς εὐχήθηκε νά ἐκπληρωθοῦν ὅλα τὰ αἰτήματά της. Πραγματικά, σύντομα ἡ Ἄννα ἀπέκτησε γιό,

πού τόν ὀνόμασε Σαμουήλ (=τόν ζήτησα ἀπό τόν Θεό). Ἀπό μικρό τόν ὁδήγησε στήν Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου γιά νά ὑπηρετεῖ τόν Θεό.

Α' Βασιλειῶν 1,12-17

Κείμενο

12. καὶ ἐγενήθη ὅτε ἐπλήθυνε προσευχομένη ἐνώπιον Κυρίου, καὶ Ἡλὶ ὁ ἱερεὺς ἐφύλαξε τὸ στόμα αὐτῆς·

13. καὶ αὕτη ἐλάλει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐκινεῖτο, καὶ φωνὴ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο· καὶ ἐλογίσαστο αὐτὴν Ἡλὶ εἰς μεθύουσιν.

14. Καὶ εἶπεν αὐτῇ τὸ παιδάριον Ἡλὶ· ἕως πότε μεθυσθήσῃ; περιελὼ τὸν οἶνόν σου καὶ πορεύου ἐκ προσώπου Κυρίου.

15. Καὶ ἀπεκρίθη Ἄννα καὶ εἶπεν· οὐχί, κύριε· γυνή, ἣ σκληρά ἡμέρα, ἐγὼ εἰμι καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πέπωκα καὶ ἐκχέω τὴν ψυχὴν μου ἐνώπιον Κυρίου·

16. μὴ δῶς τὴν δούλην σου εἰς θυγατέρα λοιμὴν, ὅτι ἐκ πλήθους ἀδολεσχίας μου ἐκτέτακα ἕως νῦν.

17. Καὶ ἀπεκρίθη Ἡλὶ καὶ εἶπεν αὐτῇ· πορεύου εἰς εἰρήνην· ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ δώῃ σοι πᾶν αἶτημά σου, ὃ ᾔτήσω παρ' αὐτοῦ.

Μετάφραση

12. Καὶ καθὼς πολλή ὥρα προσευχόταν μπροστά στόν Κύριο, ὁ ἱερέας Ἡλὶ παρατήρησε τὸ στόμα της.

13. Κι αὕτη μιλοῦσε μέ τήν καρδιά της καὶ τὰ χεῖλη της κινούνταν χωρὶς ν' ἀκούγεται ἡ φωνή της. Ὁ Ἡλὶ τὴ θεώρησε μεθυσμένη.

14. Γι' αὐτό τό παιδί πού βοηθοῦσε τόν Ἡλὶ τῆς εἶπε: «Ὡς πότε θά εἶσαι μεθυσμένη; Ξέρασε τό κρασί καὶ φύγε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Κυρίου!».

15. Ἡ Ἄννα τοῦ ἀποκρίθηκε λέγοντας: «Ὁχι, κύριε. Ἐγὼ εἰμαι μιά γυναίκα πού περνῶ σκληρές μέρες. Δέν ἔχω πιεῖ κρασί οὔτε μεθυστικά ποτά, ἀλλὰ ξεχύνω τὴν ψυχὴ μου μπροστά στόν Κύριο.

16. Μὴ θεωρήσεις τὴ δούλη σου διεφθαρμένη γυναίκα, διότι ἀπὸ τὴν ἐπιμονή μου στὴν προσευχή ἔχω λειώσει ὥς αὐτὴ τὴν ὥρα».

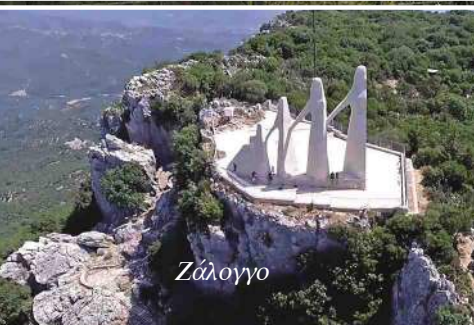
17. Τότε ὁ Ἡλὶ ἀπάντησε καὶ εἶπε: «Πήγαινε στό καλὸ· ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ νά ἐκπληρώσει κάθε αἶτημά σου, πού ζήτησες ἀπ' αὐτόν».

Στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ, ἡ ἀνάμνηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μᾶς ὠθεῖ σὲ προσευχή. Ἐπειδὴ ὅμως δυστυχῶς ξεχνιομαστε μέσα στὴν καθημερινότητα, ἔρχονται οἱ θλίψεις γιά νά μᾶς ρίξουν αὐτές στὴν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ πατέρα. Ὅπως συνθλίβοντας τούς καρπούς βγάζουμε τό λάδι καὶ τό κρασί, ἔτσι, καθὼς συνθλίβεται ὁ ἑαυτός μας ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τόν πόνο, ἡ ψυχὴ ξεχύνεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τίς ὥρες αὐτές κάνουμε τίς πιό δυνατές καὶ θερμές προσευχές. Βέ-

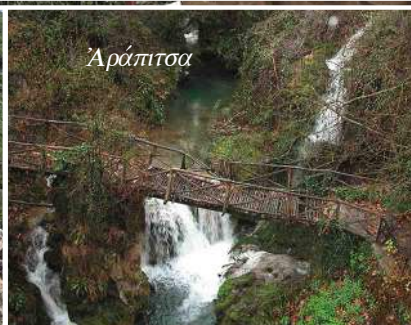
βαια, οἱ θλίψεις κάποτε γίνονται δυσβάσταχτες. Μοιάζουν μέ χεῖμαρρο πού μᾶς κυκλώνει (βλ. Ψα 87,18) καὶ ἀπειλεῖ νά μᾶς πνίξει· νά σβήσει κάθε φλόγα θεϊκὴ -τὴν πίστη, τὴν ἀγάπη- καὶ νά καταργήσει τὴν προσευχή. Μὲ τό Πνεῦμα τό ἅγιο ὅμως, ὁ πιστὸς πού θλίβεται ὄχι μόνο δέν ἀσφυκτιᾷ, ἀλλὰ παραδίδεται στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πατέρα καὶ μαζί μέ τόν ψαλμωδὸ ὁμολογεῖ· «ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με» (Ψα 4,1).

Στ. Ν. Σάκκος

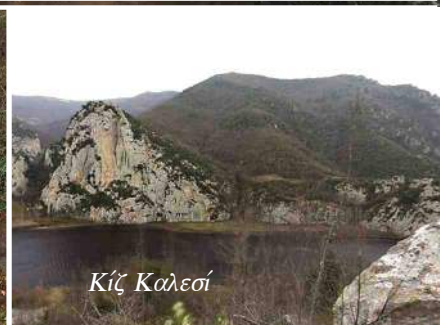
Σκηνές από την τάξη μου

Ζάλογγο

Άράπιτσα

Κίζ Καλεσί

Τά ... Ζάλογγα τῆς λευτεριάς

- Νομίζω πώς σήμερα, 20 Ἀπριλίου, ἀξίζει, παιδιά, νά γνωρίσουμε μία ἀκόμα ἥρωική σελίδα τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καί μάλιστα γραμμένη ἀπό γυναῖκες!

- Ἐπιτέλους, κυρία! Νά καμαρώσουμε καί μεῖς λίγο..., πετιέται ἡ Μαριάνθη.

- Ἄν, λοιπόν, σᾶς δώσω τή λέξη Ζάλογγο, τί ἔρχεται στό νοῦ σας;

- Ἐ, αὐτό τό ξέρουμε καλά, κυρία.

- Κι ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι ὑπάρχουν καί ἄλλα... Ζάλογγα στήν ἐλληνική ἱστορία;

- Τί ἐννοεῖτε; Ὅτι συνέβη κάτι τέτοιο

καί ἀλλοῦ;

- Λοιπόν, ἄς πάρουμε τά πράγματα μέ τή σειρά. Εἶπαμε προχθές ὅτι μετά τή συνθήκη τῆς 12ης Δεκεμβρίου τοῦ 1803 οἱ Σουλιῶτες ἀρχίζουν νά ἐγκαταλείπουν τόν τόπο τους. Ὁ Ἀλή πασάς ὅμως, ἀθετώντας τή συμφωνία, ἐπιχειρεῖ νά τοὺς ἐξοντώσει καταδιώκοντάς τους. Στίς 23 Δεκεμβρίου οἱ γυναῖκες τοῦ Σουλίου στό Ζάλογγο διαλέγουν τόν δρόμο τῆς θυσίας. Λίγους μῆνες ἀργότερα κάποιες ἄλλες γενναῖες Σουλιώτισσες θά τίς μιμηθοῦν. Θέ-

λετε νά σᾶς διηγηθῶ τήν ἱστορία;

- Ναί, κυρία!

- Μετά τό ἥρωικό Ζάλογγο, ὁ Κίτσος Μπότσαρης μέ 1.148 Σουλιῶτες καταφεύγει στή Μονή Σέλτσου τῶν Ἀγράφων. Οἱ Σουλιῶτες ἀντιστέκονται ὅλο τόν χειμῶνα στή σκληρή τετράμηνη πολιορκία, ὥσπου στίς 20 Ἀπριλίου ὁ Ἀλή πασάς τούς ἐπιτίθεται. Ἡ μάχη εἶναι ἄνιση. Ἄλλοι σφαγιάζονται ἢ αἰχμαλωτίζονται, ἐνῶ 250 γυναικόπαιδα, γιά νά μήν πέσουν στά χέρια τῶν ἐχθρῶν γκρεμίζονται σέ βάραθρο 300 μέτρων, ἀφήνοντας τά κορμιά τους στόν Ἀχελῷο. Οἱ ἐχθροί βλέπουν μέ ἐκπληξη τίς μάνες νά δίνουν στά παιδιά τους τό φιλί τοῦ θανάτου καί νά πέφτουν στόν γκρεμό μαζί τους.

- Κυρία, τρελές ἦταν; Δέν εἶχαν καθόλου οἶκτο γιά τά παιδιά τους; Κι οἱ ἴδιες δέν ἤθελαν νά ζήσουν;

- Ἦταν γυναῖκες ἀτρόμητες, νύφες τῆς λευτεριάς! Δέν ἦταν ἄκαρδες μάνες. Ζύγισαν καλά τήν ἀπόφασή τους. Ποῦ νά τά ἄφηναν πίσω; Στούς ἄπιστους νά τά κάνουν γενίτσαρους καί τίς ἴδιες νά τίς ἀτιμάσουν ἢ νά τίς σύρουν στά χαρέμια τους;

- Κυρία, ἀκούγεται τόσο παράξενο αὐτό στίς μέρες μας! Εἶναι μία θυσία πού δέν ξέρω ἂν θά τήν ἐπιλέγαμε ἐμεῖς, πετιέται ἡ Κατερίνα.

- Νά σᾶς πῶ καί γιά τόν ἐπόμενο χορό θανάτου;

- Ναί, κυρία.

- Στή Νάουσα, μετά τή δυναμική ἐξέγερση τῶν Ἑλλήνων τό 1822, οἱ Τούρκοι μέ πολύ στρατό ὁρμοῦν στήν πόλη σφάζοντας καί λεηλατώντας. Ἀλαφιασμένες 13 νέες κοπέλες καί μανοῦλες μέ μωρά στήν ἀγκαλιά βγαίνουν στήν ἐξοχή. Ἡ ἀνάσσα τους κόβεται, τά πόδια τους τρέμουν. Κοντεύουν στό γιοφύρι τῆς Ἀράπι-

τσας, μήπως προλάβουν νά σωθοῦν. Μά ἀπό μακριά ἀκούγεται ποδοβολητό ἀλόγων, φωνές καί βρισιές. Ξέρουν ὅτι τίς περιμένει ἡ ἀτίμωση. Γιά μία στιγμή σταματᾶνε. Κάτω ἀπ' τά πόδια τους μέ βουητό πέφτουν τά ἀφρισμένα νερά τῆς Ἀράπιτσας. Ἀφουγκράζονται τόν θάνατο καί ὁ χορός ξεκινᾶ. Σφίγγοντας στόν κόρφο τους τά βρέφη καί ζητώντας συγχώρεση ἀπ' αὐτά πέφτουν ἡ μία μετά τήν ἄλλη στά παγωμένα νερά. Ὁ πόνος, ὁ λυγμός καί τό παράπονο πνίγονται στούς ἀφρούς, μά οἱ ψυχές ἐλεύθερες ἀνεβαίνουν ψηλά!

Καί εἶναι κι ἄλλες Ἑλληνοπούλες πού ἔγραψαν παρόμοια ἱστορία. Τό πίο συγκλονιστικό εἶναι αὐτό πού ἔγινε σχεδόν 120 χρόνια πρὶν τό Ζάλογγο, στήν περιφέρεια τῆς Πάφρας, στόν δυτικό Πόντο. Τό 1680 ὁ ντερεμπέης Χασάν Ἀλήμπεη στέλνει τούς ἄντρες στά καταναγκαστικά ἔργα, ἐνῶ τίς κοπέλες πού συλλαμβάνονται τίς προορίζει γιά τά χαρέμια τῆς Ἀνατολῆς. Περίπου 2.000 ἄτομα ἀπό τά χωριά τῆς Πάφρας βρίσκουν καταφύγιο στό κάστρο, πού εἶναι χτισμένο στή δυτική ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ἄλυ. Ὁ ντερεμπέης τό πολιορκεῖ στενά γιά 48 μέρες. Ὅταν πιά ἡ πείνα καί ἡ δίψα ἔχουν γίνει ἀφόρητες καί οἱ ἀσθένειες θερίζουν τούς πολιορκημένους, ἀποφασίζουν νά παραδοθοῦν. Γύρω στίς 20 μέ 30 κοπέλες ὅμως προτιμοῦν νά γκρεμιστοῦν ἀπό τά ἀπόμενα βράχια στίς ὄχθες τοῦ Ἄλυ. Αὐτή τους ἡ θυσία ἔδωσε στό κάστρο τό ὄνομα Κίζ Καλεσί, δηλαδή Κάστρο τῶν Κοριτσιῶν.

- Οἱ Πόντιες γυναῖκες ἦταν πρωτοπόρες δηλαδή! Γνώριζαν ἄραγε τό γεγονός οἱ Σουλιώτισσες;

- Ποιός ξέρεi... Τό ἴδιο ἥρωικό αἷμα ἔτρεχε στίς φλέβες ὅλων αὐτῶν τῶν Ἑλληνίδων. Κι ἂν θέλαμε νά ζωγραφίσουμε αὐ-

τό τόν χορό, πού συνδυάζει τόσους τόπους καί τέτοια λεβεντιά, δέν ξέρω ἄν θά μπορούσαμε νά διακρίνουμε τή μία γυναίκα ἀπό τήν ἄλλη... γιατί σέ ὅλων τά πρόσωπα διακρίνουμε τήν ἀπόφαση γιά ἕναν τίμιο θάνατο, προκειμένου νά σώσουν τόν ἑαυτό τους ἀπό τήν ἠθική ἀτίμωση. Μέσα στό πέρασμα τῶν αἰώνων μᾶς καλοῦν σέ ἕναν παρόμοιο χορό!

- Τί ἐννοεῖτε, κυρία; Νά πᾶμε νά πέσουμε κι ἐμεῖς ἀπό κάποιο βράχο;

- Ἐννοῶ ὅτι καί σήμερα δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού ἄλλοι ἐχθροί, ὕπουλοι προσπαθοῦν νά μᾶς ὑποτάξουν καί νά μᾶς πολιορκήσουν μέ διάφορους τρόπους. Κι ἐμεῖς τί κάνουμε; Παραδινόμαστε ἀμαχητί; Εἶναι μία εὐκαιρία νά ξεπεράσουμε τίς περιστάσεις καί νά ἀντισταθοῦμε. Ἀφοῦ πρῶτα γκρεμίσουμε ὅλα τά ἄσχημα τοῦ ἑαυτοῦ μας, κακίες καί πάθη, πού ἀσχημίζουν τή ζωή μας, πού μᾶς κάνουν εὐάλωτους στό κακό. Ἔρχονται στή ζωή στιγμές πού ἡ ἐπιλογή εἶναι πολύ σκληρή: Μπροστά ἡ ἄβυσσος, πίσω ὁ ἐχθρός. Μπροστά ὁ θάνατος, πίσω ἡ ἀτίμωση. Ἡ ἀπόφαση εἶναι θέμα καρδιάς, γιατί ἤρως δέν γίνεσαι μέ τή λογική! Μέ τήν καρδιά γίνεσαι! Οἱ γυναῖκες αὐτές ἀποφάσισαν τό ὑπέρλογο, τήν αὐτοθυσία. Καί ἀξίζουν τόν θαυμασμό μας. Μαζί καί τή θέληση νά μιμηθοῦμε τό γενναῖο τους φρόνημα! Τί λέτε; Μποροῦμε;

- Καί βέβαια μποροῦμε! Νά γράψουμε τό νέο «Ζάλογγο» τοῦ 21ου αἰώνα!

M.E.X.

Ἡ Ζωή τῆς Κυριακῆς

Στή Γ' Λυκείου φοιτᾷ ἡ κόρη μου φέτος καί πολλές φορές μᾶς βρίσκει ἡ νύχτα νά συζητᾶμε γιά τά ὅσα ἔγιναν τήν ἡμέρα!

Ἔτσι καί σήμερα.

- Στό σχολεῖο πάλι μιλοῦσαν τά παιδιά γιά τό πόσο κουράστηκαν φέτος. Βλέπεις μπήκε ὁ Ἀπρίλιος καί μᾶς ἔπιασε ἡ ἀνυπομονησία γιά τίς πανελλαδικές. Ἔχουμε ὅλοι κουραστεῖ, ἀφοῦ δουλέψαμε ἐντατικά ἀπό τήν ἀρχή τῆς σχολικῆς χρονιάς. Ὁ καθένας μας, ὅμως, εἶχε νά καταθέσει κάτι τό διαφορετικό γιά τόν τρόπο πού μελέτησε.

Νά, ὁ Βλάχης, γιά παράδειγμα, ἔχει κουραστεῖ πολύ. Διάβαζε λέει καθημερινά. Ἔχει ἐξαντληθεῖ! Φαντάσου, μαμά, ἔβγαινε μόνο κάθε Παρασκευή βράδυ μιά βόλτα! Ἀπορῶ πῶς εἶναι ἀκόμα ὀρθιος!

Ἡ Λίζα εἶπε ὅτι εἶχε πρόγραμμα στή μελέτη της καί τό τηροῦσε ἀπαράβατα. Πραγματικά, τή βλέπω τέλεια προετοιμασμένη καί σίγουρα θά γράψει ἄριστα. Ἔβγαινε ὅμως κάθε μέρα μέ τόν Μενέλαο. Ἀναρωτιέμαι πῶς τά προφταίνει.

Εἶπε καί ὁ Ἀναστάσης πού δέν ἔχασε οὔτε ἕνα μάτς τῆς ἀγαπημένης του ποδοσφαιρικῆς ὁμάδας, μίλησε καί ἡ Θάλεια πού συνέχιζε ἐντατικά καί τά μαθήματα μοντέρνου χοροῦ...

- Ἐσύ, παιδί μου, τί εἶπες;

- Τούς εἶπα ὅτι διάβαζα κάθε μέρα ἐκτός ἀπό τήν Κυριακή. Τό ξέρεις, ἄλλωστε! Ἔχω τό

πρόγραμμά μου για όλη την εβδομάδα, αλλά την Κυριακή δέν ανοίγω βιβλίο! Και ξέρεις μέ πόση άπορία μέ ρώτησαν: «Καλά καί τί κάνεις τίς Κυριακές;».

- Κι έσύ τί άπάντησες;

- Τί νά άπαντοῦσα, μαμά, στ' αλήθεια;

Νά έλεγα για τίς όμορφες άναστάσιμες κυριακάτικες θεΐες Λειτουργίες πού ζοῦμε στόν νάό μας; Για τό πανηγυρικό οϊκογενειακό τραπέζι, πού πραγματικά είναι μία γιορτή για όλους μας; Ή νά έλεγα για τή φωτεινή ώρα της ομάδας μας ή μάλλον τίς φωτεινές ώρες, πού περιμένω έξι μέρες για νά γευτώ καί νά ξεκουραστώ μέ τήν αγάπη τών κοριτσιών καί της ομάδάρχισσας!

Προτίμησα, λοιπόν, νά τούς άπαντήσω άπλᾶ: «Έγώ την Κυριακή την έχω αφιερωμένη σε άλλα πράγματα». Τό τί κατάλαβαν, τό φαντάζομαι, γιατί ή συζήτηση διακόπηκε από τήν καθηγήτρια πού μπηκε στην αίθουσα! Τό κουδούνι είχε ήδη χτυπήσει...

«Αλήθεια, άναλογίστηκες τί ζοῦμε κοντά Του»; ρώτησα τόν έαυτό μου κι ό νοῦς μου έτρεξε στους δικούς μου μαθητές της Γ' στό δικό μας Λύκειο. Καί θυμήθηκα τόν Ήρη. Τίς προάλλες φοροῦσε ένα μπλουζάκι πού στα άγγλικά έγραφε:

<i>«Leave it</i>	<i>«Αφησέ τα</i>
<i>all behind</i>	<i>όλα</i>
<i>for a life</i>	<i>για μία ζωή</i>
<i>of Sundays!»</i>	<i>Κυριακής!»</i>

Αυτή τή ζωή Κυριακής πού ζοῦμε κοντά Σου, Χριστέ μου, ποιός μπορεί νά τή με-

τρήσει, νά τήν περιγράψει καί νά τήν καταλάβει; Αυτή τή ζωή Κυριακής μακάρι νά μπορούσα νά τή ζήσω κάθε μέρα!

Ό Ήρης βέβαια δέν κατανοοῦσε τόν θαυμασμό μου για τό μπλουζάκι του καί προσπάθησα νά τοῦ έξηγήσω: Πράγματι, είναι άξιος θαυμασμοῦ όποιος ζή τήν Κυριακή ως ήμέρα τοῦ Κυρίου καί είναι άξιος άπειρου θαυμασμοῦ όποιος ζή τήν κάθε ήμέρα σάν ήμέρα Κυρίου.

Χαμογέλασε ό Ήρης στα λόγια μου...

Καί τό θυμήθηκα πάλι σήμερα τό μπλουζάκι τοῦ Ήρη μέ άφορμή τήν τάξη τοῦ παιδιοῦ μου.

«Καί τί κάνεις τίς Κυριακές;». Έσύ, τί κάνεις τίς Κυριακές; ρώτησα κι έγώ τόν έαυτό μου. Μακάρι νά μπορούσα νά ζω τόν άναστημένο Κύριο, ζωντανό δίπλα μου κάθε μέρα, σάν νά είναι Κυριακή.

Μακάρι νά μελετοῦσα τόν λόγο τοῦ Θεοῦ κάθε μέρα σάν νά είναι Κυριακή!

Μάλλον οὔτε ό Ήρης οὔτε οί συμμαθητές τοῦ παιδιοῦ μου κατάλαβαν τί μπορεῖ ό χριστιανός νά άπολαμβάνει τήν Κυριακή.

Μακάρι όμως νά κρατάμε στή ζωή μας κι έσύ, παιδί μου, κι έγώ ή μητέρα σου άλλα καί κάθε άγωνιζόμενος χριστιανός, τή ζωή της Κυριακής! Νά τήν κρατάμε φάρο φωτεινό στής ζωής μας τά πέλαγα. Τό μήνυμα τοῦ Ήρη ᾗς γίνει σημαία μας:

«Αφησέ τα όλα για μία ζωή Κυριακής!».

Χ. Μ. - Δ.

ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΟ ΣΕΒΑΣ

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες έκδηλώνεται κινητικότητα μεταξύ κάποιων κύκλων για επάνοδο στη λατρεία των αρχαίων προγόνων μας. Κατά τους αρχαιολάτρες ή νεοειδωολάτρες καλούμενους, ή χριστιανική πίστη στραγγάλισε τό αρχαίο ελληνικό πνεύμα! Καί είναι αυτή, κατά τους ίδιους, ξένη προς τόν ελληνικό λαό, τή φιλοσοφία του, τίς ιδέες του καί τόν τρόπο βιοτής του. Οί υποστηρίζοντες αυτές τίς απόψεις κάνουν συνάξεις στον Όλυμπο καί σέ άλλες τοποθεσίες, όπου υπήρχαν ιερά των προγόνων μας, καί επιχειρούν τήν ανασύσταση τής αρχαίας λατρείας διεδικώντας μάλιστα από τό κράτος τήν παραχώρηση ιερών, τά όποια ανήκουν σήμερα στην αρχαιολογική υπηρεσία. Είναι ελεύθεροι νά συνέρχονται, νά τελούν τίς τελετές τους καί νά επιτίθενται κάποιοι από αυτούς στο διαδίκτυο μέ λυσσώδη μανία κατά τής χριστιανικής πίστης.

Τήν κίνηση στηρίζουν μέ τήν παρουσία τους πρόσωπα του πολιτικού κόσμου καί ξένοι παράγοντες. Πρεσβευτής των ΗΠΑ απεικονίζεται νά ανάβει βωμό στην έναρξη ειδωλολατρικής τελετής! Καίριο είναι τό έρώτημα: Άραγε πιστεύουν αυτοί στο δωδεκάθεο καί τήν όλη μυθολογία των αρχαίων προγόνων μας ή μήπως, εμπλεκόμενοι (άσφαλώς όχι όλοι) σέ σκοτεινές μυστικές οργανώσεις, σκο-

πό έχουν νά πλήξουν τήν πίστη του λαού μας; Οί ΗΠΑ στηρίζουν ανά τήν ύψηλιο όλες τίς παραθρησκευτικές σχέτες, αλλά καί τίς παρελάσεις των όμοφυλοφίλων. Γιατί άραγε; Άπό άγνοια ή μέ βάση οργανωμένο σχέδιο διάλυσης των κοινωνιών των λαών, καθώς οί κυβερνήσεις τους, όπως καί εκείνες των άλλων χωρών, βρίσκονται στην ύπηρεσία σκοτεινών δυνάμεων;

Προσωπικά πιστεύω ότι πέρα από κάποιους άφελείς καί επιπόλαιους, οί πρωτεργάτες αποκλειστικό στόχο έχουν νά πλήξουν τήν Έκκλησία. Δέν ενδιαφέρονται για τήν Άφροδίτη, αλλά για τίς λάγνες ιερόδουλες, ούτε για τόν Δίονυσο, αλλά για τήν οίνοφλυγία, ούτε για τόν Δία, αλλά για τή μοιχεία, ούτε για τόν Έρμη, αλλά για τήν αύξηση των κερδών μέ χρήση παντοίων μεθόδων.

Πώς υποχώρησε ή αρχαία λατρεία, τήν όποία κάποιοι φαίνεται νά αναπολούν; Γνωστός είναι ό θρύλος περί του λόγου τής Πυθίας: «Είπατε τω βασιλεί, χαμαί πέσε δαίδαλος αύλά, ούκέτι Φοίβος έχει καλύβην, ού μάντιδα δάφνην, ού παγάν λαλέουσαν, άπέσβετο καί λάλον ύδωρ». Αυτός διεγείρει τή μανία των αρχαιολατρών για ίστορική χάλκευση. Υπάρχει όμως πληθώρα στοιχείων τά όποια αποδεικνύουν ότι ή αρχαία λατρεία είχε καταρρεύσει πολύ πριν ό Ίουλιανός -αυτός είναι ό βασιλιάς- επιχειρήσει νά τήν αναστήσει διά τής βίας. Τό μαρτυρούν όλοι οί σπουδαίοι στοχαστές τής αρχαιότητας, οί όποιοι από αιώνες είχαν αποστασιοποιηθεί από τίς λαϊκές δοξασίες. Ό Θαλής ήδη κατά τόν 6ο αιώνα π.Χ. μίλησε για Θεό δημιουργό του κόσμου. Τήν ίδια εποχή ό Ήράκλειτος άμφισβήτησε καίρια τίς λαϊκές δοξασίες. Κατά

τήν κλασική ἀρχαιότητα ὁ θαυμαστός καί συνεπέστατος πρὸς τίς ἀπόψεις του Σωκράτης μίλησε γιὰ ἕναν θεό. Τέλος οἱ ἀναγνωρισμένοι παγκοσμίως ὡς κορυφαῖοι φιλόσοφοι Πλάτων καί Ἀριστοτέλης ἔγραψαν ὁ πρῶτος γιὰ τό ὄντως ὄν καί ὁ δεύτερος γιὰ τό πρῶτον κινεῖν ἀκίνητον. Αὐτές οἱ ἱστορικές ἀλήθειες θεωροῦνται ἀποκρουστικές σήμερα ἀπὸ κάποιους, οἱ ὁποῖοι φαίνεται νά θρηνοῦν γιὰ τὸν ἀφανισμό τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πνεύματος μέ τήν ἐπικράτηση τῆς νέας πίστεως, τήν ὁποία ἐνοχοποιοῦν ὡς ὑπαίτια. Ἄμοιροι μελέτης ἀγνοοῦν τά γραφόμενα ἀπὸ τὸν Πλούταρχο (1ος αἰώνας μ.Χ.) καί ἀπὸ τὸν περιηγητὴ Πausanias (2ος αἰώνας μ.Χ.) γιὰ ἀπαξίωση τῶνμαντείων καί τήν ἐρήμωση πολλῶν ἱερῶν, ἐπειδὴ ἡ ἀρχαία λατρεία εἶχε ἐγκαταλειφθεῖ ἀπὸ πολλούς πρὶν ἀπὸ τήν ἐπικράτηση τοῦ χριστιανισμοῦ στή ρωμαϊκή αὐτοκρατορία. Ἀδιαφοροῦν ὄχι μόνο γιὰ τίς ἄγνωστες στοὺς πολλούς διώξεις ἐπιφανῶν διανοητῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπὸ μέρους τοῦ ἱερατείου τῶν εἰδώλων, ἀλλὰ ἀκόμη καί γιὰ τήν πολὺ γνωστὴ καταδίκη σέ θάνατο τοῦ Σωκράτη μέ τήν κατηγορία ὅτι «καινά δαιμόνια εἰσάγει καί τούς νέους διαφθείρει»!

Ἡ νέα πίστις δέν ἐπεβλήθη στοὺς προγόνους μας μέ τή βία ἀπὸ κάποιους εἰσβολεῖς. Ἕνας ἀπὸ τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας, ἔφθασε στά χῶματά μας γιὰ νά ὑποστῇ τὸν μαρτυρικό θάνατο διὰ σταυροῦ. Καί ἐκεῖ στό μεγάλο ἀνατολικό τμήμα τῆς ἐν πολλοῖς ἐξελληνισμένης Μικρᾷ Ἀσίᾳ στήν Καππαδοκίᾳ, τήν ἀγιότοκο μέ τούς πολλούς μάρτυ-

ρες, ἔλαμψαν οἱ Καππαδόκες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνοι μελέτησαν μαζί μέ ἄλλους, ὅπως τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο καί τὸν μέγα Ἀθανάσιο, τά συγγράμμα-

τα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας καί τά θεώρησαν κληρονομία τους! Γι' αὐτό καί ἀργότερα μοναχοὶ κοπίασαν ἀντιγράφοντας ἐπὶ ἔτη χειρόγραφα ἀρχαίων κειμένων ὄχι μόνο ἐκκλησιαστικῶν.

Χάρη στή νέα πίστις ὁ ἐλληνισμός χωρὶς ἐξεγέρσεις καί αἱματοκυλίσματα ἔγινε κύριος τοῦ σκήπτρου τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τῆς ὁποίας τό ὄνομα παραχάραξαν οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ μας καί εἶναι αὐτὴ γνωστὴ ὡς βυζαντινὴ. Ὅμως ὁ ὑπόδουλος Ἕλληνας αὐτοπροσδιορίζοταν ὡς Ρωμηὸς κατὰ τὴ μακραίωνη δουλεία ὑπὸ τὸν Ὀθωμανὸ κατακτητὴ. Ἀφρίζουν κάποιοι ὑπερ-Ἕλληνες στό ἄκουσμα τοῦ ὅρου. Καί ὅλοι οἱ «προοδευτικοί», ὑποταγμένοι ἄνευ ὅρων στά δυτικὰ ἰδεολογήματα, μέ τό ἀζημίωτο βέβαια, καταντοῦν νά ἀρνοῦνται τήν ἐλληνικὴ ἐθνικὴ ταυτότητα στοὺς σκλαβωμένους προγόνους μας, ὅταν δηλώνει αὐτὴ ἀπερίφραστα ὁ αὐτοκράτορας καί ἅγιος Ἰωάννης Βατάτζης ἤδη στήν ἀρχὴ τοῦ 13ου αἰώνα. Αὐτός ὁ Ρωμηὸς ἢ Γραικὸς ἢ Ἕλληνας ἀντιστάθηκε στή βία τοῦ κατακτητῆ ἐπὶ αἰῶνες χάρις στήν πίστις του. Βέβαια ἔφαγε καί τό θεριό, ὁ κατακτητής. Ὅσοι ἐξισλαμίστηκαν, εἴτε γιὰ οἰκονομικά ὀφέλη εἴτε μὴ ἀντέχοντας στήν καταπίεση, ἀποκόπηκαν

Βλάσης Τσοτσώνης

Ἀναστάσιμη ὁμολογία

ὀριστικά ἀπό τόν ἑλληνικό ἐθνικό κορμό. Τό 1821 πολέμησαν στό πλευρό τῶν κατακτητῶν. Καί οἱ καθολικοί τῶν νησιῶν μας, κατ' ἐντολή τοῦ Πάπα, ἔμειναν ἀμέτοχοι στόν ἀγώνα.

Ἄν σήμερα θεωροῦμε ὅτι ἡ πατροπαράδοτη, τῶν δύο χιλιετιῶν, πίστη δέν εἶναι ἡ πιό πατροπαράδοτη, ἅς τήν ἐγκαταλείψουμε ἀλλά ἅς εἴμαστε τίμιοι μέ τόν ἑαυτό μας: Δέν μᾶς συγκινοῦν οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, ἐμεῖς ἀπό τά πάθη τῆς Ἀφροδίτης καί τοῦ Διονύσου ἐμφορούμαστε. Καί καθώς χωρίς Θεό ὅλα ἐπιτρέπονται, καταντήσαμε πρακτικοί ὑλιστές μέ ἐπικάλυμμα κάποια ἰδεολογία ἢ ψευδῇ λατρεία. Ὅλοι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Εἶναι πολλοί ἀκόμη οἱ ὁποῖοι, παρά τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, παραμένουν πιστοί. Καί ἐπειδή σ' αὐτόν τόν ἔρμο τόπο γεννήθηκε ἡ δημοκρατία, μήπως εἶναι καλό γιά τόσο σοβαρά ζητήματα νά ἀποφαίνεται μέ δημοψήφισμα ὁ λαός, ἀντί νά ἀποφασίζουν οἱ 300 τῶν παντοίων διαπλοκῶν; Τά γεγονότα βοοῦν. Πάντως καλό εἶναι νά ἔχουν κατά νοῦ οἱ μέ πάθος πολεμοῦντες τήν ὀρθόδοξη πίστη ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά ζήσουν χωρίς θρησκευτική πίστη. Τό κατέθεσε αὐτό πρὶν ἀπό δύο χιλιετίες ὁ Πλούταρχος. Ἄς ἀναλογιστοῦν μήπως ἐτοιμάζουν τό ἔδαφος, ὥστε οἱ ἐγγονοί τους νά δεχθοῦν τήν περιτομή καί οἱ ἐγγονές τους νά φορέσουν φερετζέ.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Ἀπό τόν Ἐπιτάφιο στή λαμπρο-
γιορτή τῆς Ἀνάστασης.

Ὅλοι οἱ δρόμοι γύρω ἀπό τή Ροτόντα ἦταν γεμάτοι φοιτητόκοσμο. Παρέες παρέες στά μικρά μαγαζάκια γελοῦσαν, μιλοῦσαν, ψιθύριζαν... Καί τά φωτοτυπάδικα, ὅπως τότε, ἔκαναν τή δουλειά τους. Ἀνατύπωναν τίς σημειώσεις τῶν ἀληθινῶν φοιτητῶν γιά χάρη ὅσων δέν εἶχαν ὄρεξη νά παρακολουθήσουν. Ὅπως τότε...

- Ἀναστάση, ἦσουν στό μάθημα; τόν εἶχε ρωτήσει ὁ Δημήτρης, πού ἦταν ἀπό ἐκείνους πού δέν ἔλειπαν ἀπό τίς παρακολουθήσεις.

- Ἦμουν, Δημήτρη, θέλεις τίς σημειώσεις μου; τόν πρόλαβε ὁ Ἀναστάσης.

- Πᾶμε, κερνάω καφέ στήν Ἀρμενοπούλου, πρότεινε ὁ Δημήτρης.

Ἦταν μία ἡσυχῇ ἀνοιξιὰτικη μέρα, κι ἡ πλατεία μπροστά στήν Ἀρμενοπούλου ἔσφυζε καί πάλι ἀπό νιάτα καί ζωή. Βγάλανε τίς φωτοτυπίες ἀπό τίς σημειώσεις τοῦ Ἀναστάση καί πῆγαν γιά καφέ σέ ἓνα φθηνό φοιτητοκαφενεῖο. Ἦταν κι οἱ δύο παιδιά ἀπό τήν ἐπαρχία καί σπουδάζαν στή Νομική. Ἰδιαιτέρη σχέση καί φιλία δέν εἶχαν, ὅμως γνωρίζονταν ἐπειδή κι οἱ δύο παρακολουθοῦσαν τά μαθήματα καί ἀντάλλαζαν καί τίς σημειώσεις τους. Δέν εἶχε λόγο ὁ Ἀναστάσης νά μὴν ἐκτιμᾷ τόν Δημήτρη, μά δέν τοῦ δόθηκε καί καμιά εὐκαιρία νά τόν ἐκτιμήσει. Ἦταν ἀπλά δύο συμφοιτητές.

Ἦταν ἄνοιξη καί κάθισαν σ' ἓνα τραπεζάκι ἔξω στόν ἥλιο γιά νά τή χαροῦν. Οἱ κορομηλιές ἦταν ὅλες ἀνθισμένες καί τά πουλιά ἔσθησαν πάνω τους σωστό πανηγύρι. Τό ἀπολάμβανε ὁ Ἀναστάσης. Ἐκλεισε τά μάτια καί βρέθηκε στό χωριό του. Ἐσχάσε γιά μιὰ στιγμή πῶς εἶχε δίπλα του τόν Δημήτρη καί περπάτησε νοσταλγικά μέ τή

σκέψη του ανάμεσα στίς ανθισμένες αμυγδαλιές του χωριού του.

«Χριστός Ἀνέστη...», ἔσυρε κοροϊδευτικά τή φωνή του ὁ Δημήτρης καί συνέχισε καί πάλι κοροϊδευτικά «ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος...».

Τόν κοίταξε ξαφνιασμένος ὁ Ἀναστάσης, δίχως νά καταλαβαίνει τί ἔπιασε τόν συμφοιτητή του κι ὕστερα ἔγινε κατακόκκινος ἀπό ντροπή σάν εἶδε πώς στάθηκε μπροστά τους ἕνας ἱερέας.

«Εὐχομαι, καλά μου παιδιά, μιά μέρα νά τό πείτε μέ τήν καρδιά σας καί νά νιώσετε ὅτι ὁ Χριστός καί γιά σᾶς ἀναστήθηκε», τούς εἶπε καί ἀπομακρύνθηκε εὐλογώντας τους.

Δέν πρόλαβε νά βγάλει ἄχνα ὁ Ἀναστάσης, δέν πρόλαβε οὔτε καλά καλά νά συνειδητοποιήσει τί ἔγινε καί ὁ ἱερέας χάθηκε ἀπό τά μάτια του.

- Τί ἔγινε, Δημήτρη, γιατί τόν κοροΐδεψες; ρώτησε ἔχοντάς τα χαμένα ὁ Ἀναστάσης.

- Ὑελα μωρέ, πλάκα ἔκανα, ἀπάντησε ἐκείνος. Μή μοῦ πéis ὅτι ἀσχολεῖσαι καί μέ τά θεοτικά; τόν ρώτησε μέ εἰρωνικό χαμόγελο κι ὁ Ἀναστάσης δέν εἶπε οὔτε ναί οὔτε ὄχι.

Αὐτό τό «οὔτε ναί οὔτε ὄχι» τόν ἔτρωγε εἰκοσιπέντε χρόνια στήν ξενιτειά. Κάθε φορά πού γιόρταζε μέ τήν οἰκογένειά του τό Πάσχα καί πήγαιναν ὅλοι μαζί στήν ἐκκλησιά καί γυρνοῦσαν μέ τίς λαμπάδες τους ἀναμμένες, ὁ Ἀναστάσης ἔνιωθε ἕνα τοῖσμπημα στήν καρδιά του. Πίστευε ὁ Ἀναστάσης, στ' ἀλήθεια πίστευε κι ὅταν ἦταν φοιτητής τῆς Νομικῆς κι ὅταν ἀκόμα καθόταν σέ κείνο τό καφεενεδάκι μέ τόν συμφοιτητή του τόν Δημήτρη, μά δέν βρῆκε τό θάρρος νά τό ὁμολογήσει.

Στάθηκε μπροστά στήν τζαμαρία ἐκεῖ πού ἄλλοτε ἦταν τό καφενεῖο. Τώρα ἦταν ἕνα μικρό φαστφουντάδικο. Πολλά μαγαζάκια σ' αὐτή τήν περιοχή γίνανε ταχυφαγεῖα. Χαμογέλασε πού τοῦ ἦρθε ἡ ἐλληνική λέξη

καί κοίταξε μέ προσοχή μέσα στό μαγαζί. ὙΑραγε θά τόν γνώριζε ὕστερα ἀπό εἰκοσιπέντε χρόνια; ὙΕφαξε καί βρῆκε τό τηλέφωνό του καί τοῦ ζήτησε νά συναντηθοῦνε στό παλιό καφεενεδάκι. Ξαφνιάστηκε ὁ Δημήτρης μέ τό τηλεφώνημα τοῦ Ἀναστάση, μά ἔδειξε ὅτι μέ χαρά δέχτηκε τήν πρόσκληση τοῦ παλιού συμφοιτητή του.

Μπά, δέν ἦρθε ἀκόμα, σκέφτηκε καί γύρισε νά κοιτάξει τόν δρόμο. Σκίρτησε ἡ καρδιά του σάν εἶδε ἕναν μοναχό μέ ἀσκητικό ντύσιμο νά ἔρχεται ἀπό ἀπέναντι. Δέν ἦταν ἕνα φαινόμενο πού τό συναντοῦσε κανείς συχνά στήν Ἀμερική ὅπου ζοῦσε.

Κοίτα νά δεῖς σύμπτωση, σκέφτηκε ὁ Ἀναστάσης, θά περνοῦσε ἄραγε καί μπροστά ἀπό τό μαγαζί; ὙΑ, ρέ Δημήτρη, νά ἦσουν τώρα ἐδῶ! Θά σοῦ φώναζα νά ἀκούει κι ὁ παππούλης ὅτι στ' ἀλήθεια ἀναστήθηκε ὁ Χριστός!

Ἀπόμεινε νά κοιτᾷ τόν παππούλη πού ὅλο πλησίαζε καί τοῦ φάνηκε παράξενο πού χωρίς νά τόν ξέρει τοῦ χαμογελοῦσε. ὙΌταν ἦρθε δίπλα του, ἔσκυψε νά τοῦ φιλήσει τό χέρι, μά ἐκείνος τό τράβηξε καί ἄνοιξε καί τά δύο του τά χέρια.

- Ἀναστάση, εἶμαι ὁ Δημήτρης, εἶπε δακρυσμένος καί τόν ἔσφιξε στήν ἀγκυλιά του.

- ὙΟ Δημήτρης; πρόφερε μέ κομμένη στά δυό τή λέξη ὁ Ἀναστάσης.

- Δηλαδή ὁ Δαμασκηνός, διόρθωσε ὁ παππούλης. Φαίνεται, Ἀναστάση μου, ὅτι ἐκείνη ἡ εὐχή καί κείνη ἡ εὐλογία τοῦ ἱερέα πού κοροΐδεψα ἐκείνη τή μέρα σέ τοῦτο τό πεζοδρόμιο ἦταν τόσο καρδιόβγαλτη καί δυνατή πού ἀπό κείνη τή στιγμή ἡσυχία δέν βρῆκε ἡ ψυχή μου ὡς τή στιγμή πού τόν εἶδε Ἀναστημένο! Πού πίστεψα πώς γιά μένα πέθανε καί πώς γιά μένα ἀναστήθηκε. Προσπάθησα νά ἀσκήσω τό ἐπάγγελμα σάν δικηγόρος, μά ἡ καρδιά μου πιά εἶχε πυρποληθεῖ ἀπό τή φλόγα τοῦ ἀναστημένου μας Κυρίου.

Ντύθηκα τό ράσο καί διαλαλῶ παντοῦ τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του.

Τόν κοίταξε μέ μάτια βρῦσες ὁ Ἀναστάσης ὡς τή στιγμή πού τελείωσε ὁ π. Δαμασκηνός καί τόν ξάφνιασε μέ τήν ἐρώτηση.

- Ἐσύ;

- Ἐγώ; Ἐγώ... ἦρθα νά πῶ στόν Δημήτρη, τόν παλιό συμφοιτητή μου, ὅτι Χριστός ἀνέστη! Ἦρθα νά διορθώσω τήν ἀτολμία μου, ἦρθα νά ὁμολογήσω σέ ἕναν ἄπιστο τήν πίστη μου.

- Ἐκεῖνος ὁ Δημήτρης πέθανε, Ἀναστάση μου, καί ἀναστήθηκε μαζί μέ τόν Χριστό. Θέλεις νά ἔρθεις νά κάνουμε μαζί Ἀνάσταση στό μοναστήρι μου;

Πέντε στήν ἀρχή, ἔξι πιά ὕστερα, ἐφτά, ὀκτώ, δέκα, εἰκοσαριά στό τέλος φοιτητές καί φοιτήτριες κύκλωσαν τούς δύο παλιούς συμφοιτητές μέ ἐνδιαφέρον. Κι ἐκεῖνοι ὅλο καί ξαναέλεγαν τήν ἱστορία τους καί κανείς μά κανείς δέν τολμοῦσε νά ἰσχυριστεῖ ὅτι δέν ἦταν ἀληθινό τό ὅτι ὁ Χριστός Ἀνέστη! Καί οἱ δύο τους εἶχαν τήν αἴσθηση πώς δέν ἦταν πιά στόν πεζόδρομο τῆς Μελενίκου, μά στήν αὐλή μιᾶς ἐκκλησιᾶς τό βράδυ τῆς Ἀναστάσης. Κι ἦταν χαρούμενοι, πολύ χαρούμενοι, γιατί στό σημεῖο ἀκριβῶς πού καί οἱ δύο μέ τόν τρόπο του ὁ καθένας κάποτε Τόν ἀρνήθηκαν, στό ἴδιο σημεῖο Τόν ὁμολόγησαν.

- Θά ἔρθω, πάτερ Δαμασκηνέ! Θά ἔρθω στό μοναστήρι σου μέ ὅλη τήν οἰκογένειά μου νά ψάλουμε μαζί τό Χριστός Ἀνέστη! τοῦ εἶπε καθώς χώριζαν ὁ Ἀναστάσης. Καί τοῦ φάνηκε πώς οἱ ἀνθισμένες κορομηλιές τό ἔψαλλαν, ὅπως πρὶν εἰκοσιπέντε χρόνια. Μόνο πού τώρα ἡ καρδιά του τό ἔψαλλε πιά δυνατά ἀπό αὐτές καί τό δάκρυ τῆς χαρᾶς του ἔγινε κορόμηλο!

Ἐλένη Βασιλείου

Ἀνακοίνωση - Πρόσκληση

Στίς 12 Μαΐου,

Κυριακή τῶν Μυροφόρων,

θά τελεσθεῖ τό Μνημόσυνο

τοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητος

Στεργίου Σάκκου

στόν ἱερό ναό Ἀναλήψεως τοῦ

Σωτήρος, στό ἱεραποστολικό

κέντρο τῆς Ἀδελφότητος

«Χριστιανική Ἑλπίς», στό Φίλυρο.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας,

στίς 6.30 μ.μ., θά πραγματοποιηθεῖ

ἐκδήλωση μνήμης στήν αἶθουσα

τῆς Ἀδελφότητος «Ἀπολύτρωσις»,

Πέλοπος 7.

«Μαρτύρων καί ήρώων γή»

Μέ έκδηλο ένθουσιασμό καί συγκίνηση παρακολούθησε τό άκροατήριο καί τών πέντε παραστάσεων (21-25 Μαρτίου), στά πλαίσια του έορτασμού τής Έθνικης Παλιγγενεσίας, τή χορωδία καί τό θεατρικό έργο «Μακεδονία, μαρτύρων καί ήρώων γή» στην αίθουσα τής Άδελφότητος.

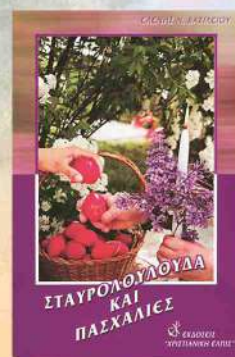
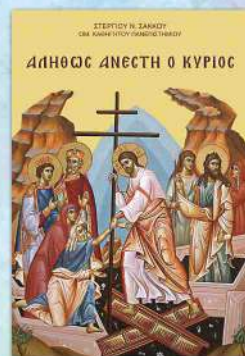
Λόγω τής έπικαιρότητας, ή γιορτή ήταν άφιερωμένη στους ήρωες του Μακεδονικού άγώνα Παύλο Μελά, Γερμανό Καραβαγγέλη, Δραγούμη, Κώττα καί άλλους. Οί νέοι του συνδέσμου «Λύχνος», πού μέ κόπο καί προσωπικές θυσίες έτοιμάσαν τήν παράσταση, έδωσαν τόν καλύτερο έαυτό τους. Ήταν γι' αυτούς μία άκόμη διαμαρτυρία γιά τήν έλληνικότητα τής Μακεδονίας κοντά στά συλλαλητήρια καί τούς ποικίλους άγώνες στους όποιους πρωτοστάτησαν τό προηγούμενο διάστημα. Όλοι έμεις πού τούς καμαρώσαμε εύχόμαστε μέσα άπό αυτούς νά άναστηθούν νέοι Μελάδες, Καραβαγγέληδες καί Δραγούμηδες. Τό έχει τόσο άνάγκη σήμερα τουτός ό τόπος!

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

... γιά νά βιώσετε
τά πνεματικά μηνύματα
τής περιόδου

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεΐο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Οὐδετερόθηρση=Ἀντίχριστη!

Μέ ἐμφανῆ βιάση ἀποφάσισε ἡ Ἑλληνική(;) Βουλὴ νὰ ἐγγραφεῖ στό Σύνταγμα ὅτι ἡ Ἑλλάδα θά εἶναι πλέον οὐδετερόθηρση χώρα. Γκρίζος καί θολός ὁ ὅρος, σκοπίμως ἴσως γιά νὰ ἐπιδέχεται ποικίλες ἐρμηνεῖες. Ὅπωςδήποτε ὅμως εἶναι ξεκάθαρο ὅτι στό «οὐδετερόθηρση» χωράει κάθε τι ἄλλο ἐκτός ἀπό Χριστό καί Ὁρθοδοξία. Δέν εἶναι φοβική οὔτε κἄν ὑποθετική αὐτή ἡ ἐρμηνεία. Τά παράδοξα πού συμβαίνουν στήν Ἑλλάδα εἶναι κάτι παραπάνω ἀπό ἐπιβεβαίωση:

Στή Μυτιλήνη συνελήφθησαν 33 ἄτομα ἐπειδή θέλησαν νὰ στήσουν ἕναν σταυρό σέ δημόσιο χώρο. Πῶς δικαιολογήθηκαν οἱ ἀρχές; Προσβάλλονται, λέει, οἱ ἀλλόθρησκοι (βλ. www.kathimerini.gr).

Στά Χανιά ἐντούτοις οἱ εἰσαγγελικές ἀρχές μέ ἀπόφασή τους (ἀ.π. 302/18) χαρακτηρίζουν νόμιμο τόν σχεδιασμό πανθηρσηκειακῶν καί σατανιστικῶν συμβόλων σέ δημόσιους χώρους (βλ. www.nafraktianews.gr). Ἔτσι παρόλη τήν προκλητικότητα τους δέν πρόκειται νὰ ἀπαλειφθοῦν ἀπό δημόσια κτήρια τῶν Χανίων καί τῆς Κισσάμου τραγόμορφες θεότητες, δράκοι καί ταοϊστικά σύμβολα.

Μόνο οἱ ἀλλόθρησκοι ἔχουν εὐαισθησία καί προσβάλλονται ἢ μόνο οἱ ἀλλόθρησκοι ἔχουν δικαιώματα σέ μία οὐδετερόθηρση χώρα;;; Τότε ὅμως δέν πρόκει-

ται γιά οὐδέτερη ἀλλά γιά ἀντίχριστη χώρα. Ἐκεῖ στοχεύουν μᾶλλον οἱ 150 (+1 στό «καί πέντε») πού ψήφισαν τό συγκεκριμένο ἄρθρο. Ὡστόσο εἶναι πολύ λίγοι γιά νὰ ἀποφασίζουν σέ ποιόν Θεό θά πιστεύουν ἑκατομμύρια Ἕλληνες!

Γιατί Ἑλληνικά;

Πρωτότυπο καί πρωτοποριακό ὅσο καί ἀποτελεσματικό αὐτό πού ἐπιχείρησε ἑλληνοαμερικανίδα ἐκπαιδευτικός.

Ἡ κ. Παναγιωσοῦλη εἶναι διευθύντρια σέ δημόσιο Λύκειο στό Μπρόνξ τῆς Νέας Ὑόρκης, μιά περιοχή μέ ὑψηλότερη ἐγκληματικότητα καί πολλά κοινωνικά προβλήματα. Γιά νὰ βοηθήσει οὐσιαστικά τοὺς μαθητές, πού πολλοί μεγαλώνουν στόν δρόμο μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται, ἀποφάσισε νὰ ἐντάξει στό πρόγραμμα τῶν μαθημάτων ὡς ξένη γλῶσσα τὰ ἑλληνικά. Μέ τή βοήθεια καί ἄλλων καθηγητῶν τὰ παιδιά διδάσκονται ἐπίσης τήν ἑλληνική φιλοσοφία καί τό ἑλληνικό θέατρο.

Ἡ κατάθεση τῆς κ. Παναγιωσοῦλη γιά ὅλη τή δουλειά πού γίνεται στό πρωτότυπο αὐτό δημόσιο σχολεῖο διαλύει κάθε ἀμφιβολία: «Τά παιδιά μποροῦν νὰ σωθοῦν, μποροῦν νὰ μεταμορφωθοῦν. Εἶναι δύσκολο ἀλλά μπορεῖ νὰ συμβεῖ. Τό ἔχω δεῖ, τό ἔχω νιώσει. Ἡ ἑλληνική σκέψη τὰ κάνει ἄλλους ἀνθρώπους».

Συζητώντας τά γεγονότα...

Μᾶς γεμίζει ὑπερηφάνεια

Ἐπιτέλους καί κάτι πολύ σημαντικό καί ἐλπιδοφόρο γιά τήν Πατρίδα μας. Διαβάσαμε: «Αὐτός εἶναι ὁ Αὐξέντιος Καλαγκός, ὁ διεθνoὺς φήμης καρδιοχειρουργός, ὁ Ἕλληνας τῆς διασπορᾶς πού ἔχει σάν ἀρχή καί τέλος στό λειτούργημά του τό μόντο: “Νά προσπαθεῖς νά γίνεις κάποιος πού θά προσφέρει στούς ἄλλους”». Ὁ κ. Καλαγκός χειρουργεῖ, χωρίς νά πληρώνεται, ἄπορα παιδιά ἀνά τόν κόσμο -καί στήν Ἑλλάδα- μέ συγγενεῖς καρδιοπάθειες, μέσα ἀπό τό πρόγραμμα τοῦ φιλανθρωπικοῦ ιδρύματος πού ἔχει ιδρύσει «Coeurs pour tous» («Καρδιές γιά ὅλους»).

Εἶναι νά μήν καμαρώνεις σάν Ἕλληνας γιά τέτοια ἐλληνικά ἀναστήματα παγκοσμίως ἀναγνωρισμένα; Ὁ κ. Καλαγκός εἶναι Ἕλληνας τῆς διασπορᾶς, γεννημένος στήν Πόλη καί ταξιδεμένος μαζί μέ τήν ἐπιστημονική του ομάδα σέ πάρα πολλές χώρες τοῦ κόσμου καί κυρίως σέ πολλές ὑποβαθμισμένες περιοχές. Ἐκεῖ ἐπιτελεῖ τό θεάρεστο ἔργο του. Δίκαια τόν ἀποκαλοῦν «ὁ φιλόανθρωπος καρδιοχειρουργός». Τόν συγχαίρουμε καί τοῦ εὐχόμεστε ὁ Κύριος νά κατευθύνει γιά χρόνια πολλά τά ἐπιδέξια χέρια του γιά νά αὐξάνεται τό χαμόγελο καί ἡ ἐλπίδα στά εὐεργετημένα παιδιά.

«O tempora, o mores»

Τό διαβάζουμε καί αὐτό καί φρίττουμε μέ τήν ἀναισθησία, τήν ἀδιαφορία καί τή «δολοφονία» τῶν νέων παιδιῶν. Στή Γαλλία πρόσφατα ὁ «προοδευτικός» πρωθυπουργός Μακρόν κατήργησε τίς λέξεις πατέρα καί μητέρα ἀπό ἐπίσημα ἔγγραφα καί ἀντί τούτων δόθηκε ἐντολή νά χρησιμοποιοῦνται οἱ λέξεις «γονέας 1» καί «γονέας 2». Τώρα ποιός ἤ ποιά ἀπό τούς δύο ὁμοφυλόφιλους θά εἶναι ὁ 1 καί ποιός ἤ ποιά ὁ 2 δέν τό διευκρινίζει. Μᾶλλον θά... βροῦν τή λύση.

Καί δέν εἶναι μόνο αὐτό. ἤδη εἰσήχθη καί διδάσκεται στά σχολεῖα ἡ ὁμοφυλοφιλία μέ τραγικά μαθήματα καί ὀλέθρια γιά τό μέλλον τῶν μικρῶν παιδιῶν. Γράφουν: «Θά γίνεις γυναίκα, ἀγόρι μου». Καί ἀκόμα: «Δέν γεννιέται κανεῖς γυναίκα, γίνεται», ἢ «Γεννιέται κάποιος ἄνδρας καί γίνεται γυναίκα ἢ καλύτερα, γεννιέται γυναίκα καί γίνεται ἄνδρας», ἢ ἀκόμη, «Γεννιέται ἄνδρας, γίνεται γυναίκα καί ὕστερα ξαναγίνεται ἄνδρας». Φρικτός παραλογισμός! Ἀλήθεια, γιατί τόσο πολύ ἐνδιαφέρον γιά τούς ὁμοφυλόφιλους καί ὅλους τούς παρόμοιους στή Γαλλία; Πόσοι πιά εἶναι αὐτοί; Διότι, ἂν εἶναι ἡ πλειοψηφία τότε ποιά ἡ διαφορά ἀπό τά Σόδομα καί τά Γόμορρα;

